

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sladenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Sooji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

735

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) n zlastavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskompirajo.

MARIJIN TRG
Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n Ljubljano. Dr. Josip Dermastia. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, sveinik trg. inobr. zbornice in hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šilbar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenegega posteljnega perja!

1 kg novega, sivoga, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finoga snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivoga puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dveima blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

S. Benisch

2411

Velik uspeh

ima vsako krojaško podjetje z lepo opremljeno, bogato sortirano in zelo priljubljeno **ZBIRKO** suknarne

Lužný & Trlica

Brno

Zahtevajte takoj doposlatve zbirke zastoj in franko. — Vse potrebščine za krojače Ostanki po izredno nizkih cenah. 440 3-1

Grozno

visoke cene se plačujejo pogosto za moška in ženska sukna, česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse **platneno blago** izključno le iz šlezjskega tvorniškega trga.

Zahtevajte toraj, da se vam brezplačno dopošlje moja **pomladna in poletna kolekcija**. Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razpošiljalnica sukna 833 3

FRANC ŠMID

Jägerndorf Nr. 211 avstr. Šlezija

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

odslej Pred škofijo števil. 3

poleg knezoškofijske palače

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Mali protialkoholni katekizem

à 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1:50 K, lepše 1:90 K.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za veliki traven: Ohranitev sv. vere med poljskim narodom.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Sreda	Filip in Jakob	Šmarnice, delavci.
2	Četrtek	Atanazij	Preganjani škofje.
3	Petek	Najdenje sv. Križa	Zmaga sv. križa.
4	Sobota	Florijan, Monika	Nevarnost pred ognjem, kršč. matere.
5	Nedelja	Pij V. papež	Kristjani na Turškem.
6	Ponedelj.	Janez Ev. pred lat. vrati	Duhovni pastirji.
7	Torek	Stanislav škof, Gizela	Katol. gibanje na Poljskem.
8	Sreda	Prikazanje Mihaela nadang.	Sv. Cerkev.
9	Četrtek	Gregor Nac. škof	Marijine družbe in bratovščine.
10	Petek	Antonin škof, Izidor kmet	Kmečki stan.
11	Sobota	Francišek Hieronim	Sv. misijoni.
12	Nedelja	Pankracij	Blagoslov na polju.
13	Ponedelj.	Servacij	Pravi duh pokore.
14	Torek	Bonifacij	Trdovratni grešniki.
15	Sreda	Zofija	Vsi, kateri še niso opravili velikonočne izpovedi.
16	Četrtek	Krist. vnebohod (Janez N.)	Povzdigovanje srca k Bogu.
17	Petek	Paškal	Hišni mir in sloga med domačimi.
18	Sobota	Feliks	Češčenje bl. D. Marije.
19	Nedelja	Celestin papež	Pravi duh ponižnosti.
20	Ponedelj.	Bernardin	Bravci „Bogoljuba“.
21	Torek	Valentin	Lepota in čast hiše božje.
22	Sreda	Helena	Vdove in sirote.
23	Četrtek	Deziderij	Češčenje presv. Rešnjega Telesa.
24	Petek	Marija D. pomočnica krist.	Zmaga sv. vere.
25	Sobota	Urban papež	Obilnost darov Sv. Duha.
26	Nedelja	Binkoštna ned. (Filip m.)	Razsvetljenje Sv. Duha (birmanci).
27	Ponedelj.	Binkoštni pon. (Magdalena P.)	Stanovitnost v pravi pobožnosti.
28	Torek	Viljem	Gospodarji in gospodinje.
29	Sreda †	Teodotija	Odvrnitev pohujšanja.
30	Četrtek	Ferdinand	Katol. gibanje na Španskem.
31	Petek †	Kancijan	Vsi v tem mesecu umrli.

Odpustki mesca maja 1912.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek danes ali prvo nedeljo; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor včeraj; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popolni odpustek, če ga niso dobili že v petek. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

8. Sreda. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicah, danes ali pa v osmini.

13. Ponedeljek. Sv. Peter Regalat. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

16. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkv; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presvete Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožniveneške bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

17. Petek. Sv. Paskal. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

19. Nedelja. Sv. Ivo. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

XXIII. mednarodni evharistični kongres na Dunaju.

Mednarodni evharistični kongres na Dunaju se vedno bolj bliža. Vedno bolj se vrše priprave zanj na vseh straneh. Kar se tiče slovenskih škofij, sta se v goriški in lavantinski škofiji že pred dalj časom osnovala pripravljavna odbora v ta namen; v Ljubljani pa se je osnoval velikonočni teden. Preden o tem kaj več povemo, spregovorimo nekaj splošnih misli o kongresu samem.

Najprvo malo pojasnila preprostim bravcem:

»Kongres« je latinska beseda in pomeni toliko kakor shod ali sestanek. Toda beseda »kongres« se rabi pri shodih večjega obsega. Shod je, če pridejo skupaj samó od blizu, samó domačini (shod Marijine družbe); kongres se navadno reče, če pridejo bolj od daleč in iz raznih krajev.

»Evharistija« je grška beseda, pa se rabi tudi v latinščini, in pomeni »presveto Rešnje Telo«. Rabimo jo pa časih tudi v drugih jezikih; pripravna je posebno zato, ker z eno besedo pove to, za kar sicer rabimo tri besede.

»Mednaroden« se imenuje kongres zato, ker ni namenjen samo za en narod ali eno deželo, ampak je pristopen vsem narodom. Sicer ne bodo na njem zastopani vsi narodi zemlje; pač pa vsaj vsi katoliški narodi Evrope. Pa tudi ameriški katoličani se napovedujejo.

KJE SO BILI DOSEDANJI MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRESI.

Evharistični kongresi so se pričeli leta 1881. na Francoskem, v deželi, kjer se navadno prične skoro vsaka pobožnost (žalibog pa tudi skoro vsaka nerodnost).

Bila je v resnici srečna misel, v tej racionalistični dobi, v dobi, v kateri se priznava in proslavlja samó človeški um, dvigniti veliko javnost in jo vspodbuditi, da se uklone in pokloni najskrivnostnejši skrivnosti, kar jih imamo na zemlji.

Dosedanji evharistični kongresi so se vršili v tem-le redu:

I. leta	1881.	v Lillu na Francoskem.
II. »	1882.	v Avignonu na Francoskem.
III. »	1883.	v Lüttichu v Belgiji.
IV. »	1884.	v Freiburgu v Švici.
V. »	1886.	v Toulousu na Francoskem.
VI. »	1888.	v Parizu na Francoskem.
VII. »	1890.	v Antverpenu v Belgiji.
VIII. »	1893.	v Jeruzalemu v Palestini.
IX. »	1894.	v Reimsu na Francoskem.
X. »	1897.	v Paray-le Monialu na Fr.
XI. »	1898.	v Bruslju v Belgiji.
XII. »	1899.	v Lourdu na Francoskem.
XIII. »	1900.	v Angeru na Francoskem.
XIV. »	1902.	v Namurju v Belgiji.
XV. »	1904.	v Bordeauxu na Franc.
XVI. »	1905.	v Rimu v Italiji.
XVII. »	1906.	v Tournai-u v Belgiji.
XVIII. »	1907.	v Metzju v Loreni.
XIX. »	1908.	v Londonu na Angleškem.
XX. »	1909.	v Kolinu na Nemškem.
XXI. »	1910.	v Montrealu v Ameriki.
XXII. »	1911.	v Madridu na Španskem.

V tem velikem slogu, kakor se prirejajo evharistični kongresi sedaj, so v navadi šele od kongresa v Metzju; prej so se obhajali v manjšem obsegu.

DUNAJSKI KONGRES.

XXIII. evharistični kongres bo torej na Dunaju, glavnem mestu naše avstrijske države. Kakor smo Avstrijci sploh vedno malo za drugimi, tako so tudi evharistični kongresi precej pozno prišli do nas. Zdi se pa, da hočemo nadomestiti, kar smo zakasneli.

Kakor vse kaže, bo dunajski kongres nekaj velikanskega. Kar človeške moči sploh premorejo, to se bo storilo.

Mi se moramo te veličanske proslave našega Zveličarja iz srca veseliti.

To zaradi našega ljubelega Zveličarja samega. Kakó se našemu dobremu Bogu med nami godi, to vemo: Človeška revščina nasproti neskončnemu Bogu že itak premore malo več kot nič. Pa mu še tega ne damo, kar bi lahko. Kolika siromaščina pogostokrat obdaja Neskončnega! Kolika samota, kolika pozabljenost!

Zdaj pa bo vendar enkrat nekaj dni v letu, v katerih bodo zbrani stotisoči, katere bo prešinjala ena velika misel: B o g — m e d n a m i! Dajmo mu vso čast, kar je moremo! Papež po svojem zastopniku in drugi cerkveni knezi v velikem številu, cesar in drugi mogočnjaki — vsi bodo prišli, in bodo dali in storili, kar je v njih moči. Storilo se bo, kar sploh človeške moči premorejo. In to je pravzaprav edina Boža vredna proslava od strani človeštva.

Quantum potes, tantum aude,
quia maior omni laude,
nec laudare sufficis.

Kol'kor moreš, tol'ko hvali,
ker zadostne hvale dali
nikdar mu ne bomo mi.

Ta »quantum potes, tantum aude« se bo res enkrat dobesedno izpolnil. Kdo bi našemu pozabljenemu Bogu iz srca ne privoščil te proslave? Kdo bi se ž njim vred ne veselil?!

Tudi drugi vzroki so še, iz katerih moramo evharistični kongres iz srca pozdraviti. Pa bi nas predaletč zapeljalo, ko bi se hoteli v to spuščati. Morda pozneje kdaj še kaj o tem.

KAKO BO NA DUNAJU?

Dunajski pripravljalni odbor je izdal na dveh listih v nemškem jeziku kratko pojasnilo o kongresu. To pojasnilo prinašamo poslovenjeno tukaj.

1. Kaj je mednarodni evharistični kongres?

Mednarodni evharistični kongres je sestanek zastopnikov raznih narodov katoli-

škega sveta v ta namen, da pospešujejo vero in pobožnost do Jezusa Kristusa, pričujočega v presvetem Rešnjem Telesu. »Evharistični« kongres se imenuje, ker je sveta Evharistija ali presveto Rešnje Telo namen in središče sestanka. S tem se utrjuje vera v pričujočnost našega Zveličarja v presv. R. Telesu pred vsem svetom. S prejemanjem svetega obhajila se budi in pospešuje katoliško življenje in katoliško delo v vsakem stanu, starosti in spolu.

2. Ali je mednarodni evharistični kongres potreben?

V našem času, ko ima Cerkev toliko nasprotnikov, so taki shodi naravnost potrebni. S tem se utrjuje vera omahljivcev in se veliki javnosti kaže neskončni zaklad svete Evharistije za vse okoliščine življenja.

3. Ali so že bili taki kongresi?

Evharističnih kongresov se je obhajalo že dvaindvajset. Zadnji kongres je bil v Madridu na Španskem. Tega kongresa se je udeležil tudi kralj, kraljevi dvor, ministri in vojaštvo. Vsi so se poklonili evharističnemu Zveličarju. Kralj si je štel v čast, da je poslanca svetega očeta, kardinala sprejel v svojo palačo. Lep zgled plemenitega mišljenja, katerega so posnemali tudi madridski velikaši; tudi ti so prepustili svoje palače odličnim udeležencem kongresa.

4. Kje bo leta 1912. mednarodni evharistični kongres?

Ta kongres bo leta 1912. zboroval na Dunaju. Prvič zboruje letos mednarodni evharistični kongres v Avstriji. Vsem katoličanom naše države mora biti na tem, da se bo ta kongres čim najslovesneje izvršil; vsi naj pomagajo, da bo udeležba na kongresu častna. Cesar sam je prevzel pokroviteljstvo kongresa.

5. Kdaj bo zboroval mednarodni evharistični kongres?

Za kongres je določen čas od 12. do 15. septembra. Ta čas je najprikladnejši za udeležence od blizu in daleč, in je pričakovati obilne udeležbe iz vseh krajev.

Ti dnevi so tudi zgodovinskega pomena. Dne 12. septembra leta 1683. je kralj Sobieski, prejema sveto obhajilo, z dunajskega Golovca šel s svojo armado proti Dunaju in je s tem pomagal rešiti celo zahodno Evropo turškega nasilstva. Zadnji dan kongresa, dne 15. septembra, je praznik Marijinega imena, ki se praznuje ravno v spomin na to osvoboditev Dunaja.

6. Kaj se bo godilo na kongresu?

V čast presvetelega Rešnjega Telesa bo vsak dan v stolni cerkvi svetega Štefana svečana pontifikalna služba božja. Škofje in duhovniki bodo imeli pridige in govore dopoldne in popoldne. Tudi bo vsak dan v stolnici slavnostno zborovanje.

Tudi v drugih cerkvah, ki so v bližini sv. Štefana, bodo ravno take slavnosti za udeležence raznih narodov. Za posvetovanja se bodo najele dvorane.

V čast presvetelega Rešnjega Telesa bodo ceste slavnostno okrašene, zlasti bodo okrašene ceste, po katerih se bo pomikala procesija dne 15. septembra.

Sveto obhajilo se bo delilo po vseh dunajskih cerkvah vsem udeležnikom kongresa, in po cerkvah bo izpostavljeno sveto Rešnje Telo.

Vnanji udeleženci kongresa dobe stanovanja in vodnike za po mestu. Skrbelo se bo za znižano vožnjo po železnicah in za posebne vlake. Ob kongresu si bo vsak lahko ogledal tudi zelo zanimivo razstavo cerkvenih umetnosti.

7. Kdo bo nosil stroške kongresa?

Predvsem bodo prispevali k stroškom tisti, ki bodo imeli vsled večjega prometa tujcev dobiček. Dalje se bodo pokrili stroški s prispevki oseb ali družin, ki se kongresa udeležijo. Udeležbo na kongresu je treba prijaviti in obenem vplačati 10 kron. S tem se dobi pravica, udeležiti se vseh prireditvev celega kongresa. Tudi bodo dobili udeleženci poseben znak, »vodnika« po Dunaju in poročilo o kongresu v obliki knjige s podobami. Ta knjiga se pošlje takoj, ko izide.

Kdor se hoče udeležiti kongresa samo kak dan, naroči si vstopnico za 2 K in ima tudi s to, kakor drugi člani, pravico do polovične voznine po železnici.

Tudi če se kdo kongresa ne udeleži osebno, lahko postane deležen njega milosti.

Vsak posameznik ali družina lahko postane član kongresa, če pošlje svoj prispevek. Na ta način bo nekoliko deležen duhovnih milosti in ugodnosti in dobi gori omenjeno knjigo s podobami. V tej knjigi bodo vse pridige in govori.

Udeležite se torej množično evharističnega kongresa na Dunaju!

Izkažimo čast presvetemu Rešnjemu Telesu! Potrudimo se vsi brez razlike za sijajen uspeh mednarodnega evharističnega kongresa.

Kdor se kongresa ne more udeležiti osebno, naj si kupi pri svojem domačem žup-

nem uradu pristopnico. Udeleži se kongresa s tem, da prejme v svojem domačem kraju sv. obhajilo in tako je potem deležen milosti in odpustkov kongresa.

O p a z k a. Ni potreba, da bi si naši ljudje napravljali velike troške za dunajski kongres. Dunajčani in drugi narodi so bolj bogati kakor mi Slovenci. Plača naj, kdor ima? No, mi revni Slovenci bomo pa prispevali svoj »dar uboge vdove«. Ta je vrgla dva vinarčka v tempeljno skrinjico, pa je Gospod rekel, da je dala več kakor vsi drugi. Po izjavi gospoda knezoškofa se bo v ljubljanski škofiji eno nedeljo do kongresa pobilalo po cerkvah s pušico za kongres.

ŠKOFIJSKI ODBORI.

Kakor že spočetka omenjeno, so se ali se bodo osnovali po vseh škofijah posebni škofijski odbori za kongres.

V Ljubljani se je osnoval tak odbor v četrtek 11. in v petek 12. aprila. V četrtek se je zbralo v knezoškofijski pisarni na povabilo gosp. knezoškofa blizu 40 gospodov duhovnega in svetnega stanu. Vsi ti tvorijo širji moški pripravljalni odbor. Imen vseh gospodov ne moremo naštet. Predsednika sta: presvetli g. knezoškof in g. dež. glavar dr. Šusteršič. — Izmed navzočih pa se je dalje izbralo pet gospodov kot ožji odbor, ki bo vodil vse delo. Pisarna odborova je v Alojzišču (Poljanska cesta 4, I. nadstropje).

V petek pa je bilo zbranih v salonu knezoškofijske palače kakih 30 gospa in gospodičen, ki tvorijo damski odbor. Tudi izmed teh se je izbral ožji delavni odbor, v katerem so: predsednica knežinja Windischgrätz, soproga deželnega glavarja, M. dr. Šusteršičeva, grofica Chorinska, gospe Eberlova in Jegličeva ter gđc. Josinova.

Po deželi se bodo osnovali dekanijski odbori.

Ker jih bo na Dunaj moglo razmeroma le malo, bo tudi po vseh župnijah za časa kongresa, ali pa po končanem kongresu (ker bo tiste dni mnogo duhovnikov na Dunaju) evharistična pobožnost in slovesnost. Natančneje bodo prinesli »Škofijski listi« po vseh škofijah, vernikom pa bodo oznanili duhovniki. Pa tudi »Bogoljub« bo v prihodnjih številkah vse potrebno povedal.

ZAČASNO DOLOČENI SPORED KONGRESA.

T o r e k, dne 10. septembra: Popoldne prihod in sprejem papeževga odposlanca, sprevod v cerkev sv. Štefana.

S r e d a, dne 11. septembra: Popoldne od 5. do 7. ure v stolnici otvoritvena seja (prvo slo-

vesno zborovanje) s sledečim dnevnim redom: 1. Pozdravi, čitanje papeževega pisma. 2. Slavnostni govor. 3. Sodelovanje lajkov, evharistični apostolat, misijoni. — Ob 8. uri zvečer v stolnici večerna pobožnost, pri kateri bo pridigal kak škof.

Četrtek, dne 12. septembra: Od 6. do 8. ure zjutraj po vseh dunajskih župnih cerkvah sv. maše in obhajanje udeležnikov. Ob 8. uri slovesna pontifikalna sv. maša v stolni cerkvi. Od 10. do 12. ure bodo sekcijška posvetovanja. V istem času se vrši v avguštinski cerkvi asceza za duhovnike z referati: 1. Sv. Tomaž Akvinski in evharistični oficij. 2. Očenaš in evharistija. 3. Duhovnikova skrb za sv. Evharistijo. (Rubrike, cerkveni okras v splošnem, cerkveno osebje.) 4. Abstinencijsko gibanje. Na dvoru pa bo od 10. do 12. ure zborovanje o duhovnem pastirstvu med mladino s sledečim dnevnim redom: 1. Kako se naj izvajajo odredbe sv. očeta na praktičen način pri šoloobvezni mladini in kako odpraviti morebitne težkoče. 2. Prejemanje sv. zakramentov šoli odrasle mladine. 3. Kako naj se mladina s pridom udeležuje sv. maše. — Akademična sekcija se bo posvetovala o sledeči tvarini: 1. Panis angelicus. 2. Akademična služba božja in dušno pastirstvo med dijaštvom. 3. Dijaški domovi. — Na razstavi za cerkveno umetnost, I, Wollzeile 45, se bo vršilo posvetovanje o principih evharistične razstave, čemur bo sledilo ogledovanje razstave. — Popoldne bo pri Sv. Avguštinu zborovanje za lajke z referati: 1. Duhovno obhajilo (praktično navodilo). 2. Obiskovanje Najsvetejšega. 3. Zakrament sv. pokore in sv. obhajilo. — Akademična sekcija teologov ima od 2. do 4. ure »Am Hof« posvetovanje z referati: Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam! 2. Evharistija in pedagogika. 3. Teolog in oskrba dijakov. — V »Schottenu« od 2. do 4. ure popoldne: Evharistična umetnost. — 1. Evharistija in glasba (dogmatično liturgična). 2. Pomen mašnih in zakramentalnih pesmi. 3. Instrumentalna glasba pri službi božji. — V stolnici ob 5. uri popoldne II. slovesno zborovanje. Govori: 1. Manna de coelo descendens. 2. Tridentinski koncil. 3. Evharistija v zgodovini habsburške države. — Ob 8. uri zvečer večerna pobožnost v stolnici (kot prejšnji dan).

Petek, dne 13. septembra: Dopoldne od 6. do 8. ure v vseh dunajskih župnih cerkvah sv. maše in obhajilo. Dopoldne od 8. do 10. ure v stolnici pontifikalna sv. maša. V votivni cerkvi od 9. do 10. ure molitvena ura za duhovnike in lajke z uvodno konferenco. Od 10. do 12. ure sekcijška posvetovanja v votivni cerkvi. Pri sv. Avguštinu od 10. do 12. ure ženski apostolat. Referati: 1. Reforma družine z evharistijo. 2. Sv. Frančiška šantalska. 3. Ženska pomoč v službi dušnega pastirstva (lajška kateheza, pravočasna

skrb za umirajoče, bolniška oskrba, paramentna društva, kolodvorska misija). — Na »Hofu« od 10. do 12. ure: Velikomesno dušno pastirstvo. Referat: 1. Pridiga kot del maše. 2. Napoved in razširjanje sporeda službe božje. 3. Sv. popotnica. — V »Schottenu« od 10. do 12. ure popoldne: Zgodovina in arheologija najsvetejšega zakramenta. Referati: 1. Evharistične prisposobe iz rimskih katakomb. 2. Zgodovina shranjevanja Najsvetejšega. 3. Priporočilo konkordance latinskega in grškega obreda. — Od 1. do 3. ure v dvorani glasbenega društva koreferati k dopoldanskemu ženskem zborovanju. — V salezijanski cerkvi III. od 3. do 4. ure molitvena ura paramentnih in molitvenih društev, ki se prične s konferenco o simboliki paramentov. — Na »Hofu« od 2. do 4. ure: Pomožne organizacije dušnega pastirstva. Referati: 1. Notranje življenje katoliških društev in evharistija. 2. Društveno delo na zunaj in evharistija. 3. Tiskovine v službi evharistije. — V »Schottenu« od 2. do 4. ure popoldne: Unionistična stremeljenja. Referati: 1. Sv. Krizostom kot doctor eucharisticus. 2. Z Evharistijo do enotnosti. 3. Najnovejši položaj vprašanja epikleze. 4. Sv. Evharistija in zgodovina unije. — V stolnici od 5. do 7. ure III. slovesno zborovanje. Govori: 1. Sv. Alfonz in sv. Klemen M. Hofbauer (Principielno in praktično odstranjevanje janzenizma. Večkratno obhajilo in slovesna služba božja). 2. Evharistija in redovno življenje. 3. Obnovitev dušobrižnega dela. Ob 8. uri v stolnici večerna pobožnost (kakor prejšnji dan).

V soboto, dne 14. septembra: Od 6. do 8. ure sv. maše. Ob 8. uri pontifikalna služba božja. — Od 11. do 1. ure sklepno zborovanje. 1. Generalno poročilo in glasovanje o odsekovih sklepih. 2. Kraljestvo lepote in Evharistija. 3. Sv. Evharistija in prihodnost Cerkve. 4. Oficielni končni nagovori. — Popoldne spoved.

V nedeljo, dne 15. septembra: Od 6. do 8. ure generalno obhajilo udeležencev kongresa v vseh dunajskih cerkvah. — Od 8. do pol 10. ure pontifikalna služba božja. — Od 10. do 1. ure slovesni obhod z Najsvetejšim od Sv. Štefana preko Wollzeile in Ringa do dvornih vrat, kjer bo sv. maša in slovesen blagoslov.

Neposredno pred evharističnim kongresom se vršita dva znanstvena kongresa, in sicer od 6. do 10. septembra katehetični pod protektoratom nj. eminence kardinala knezoškofa dr. Fr. Nagla, in od 10. do 11. septembra pedagogični kongres pod protektoratom prestolonaslednika nadvojvode Franca Ferdinanda. Dne 7. septembra bo dopoldne ob 11. uri otvorena razstava za cerkveno umetnost (I, Wollzeile 45); Udeležencem kongresa bo brezplačno dostopna od 9. do 5. ure.

Ves čas kongresa bo izpostavljeno v votivni

in salezijanski cerkvi Najsvetejše. Za službo božjo in posvetovanja pripadnikov orientalskih obredov, kakor tudi za nenemške narodnosti bo rezerviranih nekaj cerkva v I. okraju. Nadalje se namerava prirediti liturgična katehitična razstava miniaturnih in tiskovnih v c. kr. dvorni biblioteki.

Na predvečer kongresa se bo priredila Calderonova slavnostna igra »Skrivnost sv. maše« kot poetični uvod kongresa. Za slovesno procesijo dne 15. septembra bo izšel poseben program. Po končanem kongresu božja pot v Marijino Celje.

Sv. obhajilo v majevem jutru.

Zora majevega jutra
v božji hram je posvetila,
zvonček milo je zabrnil:
čas je prišel obhajila.

Rožice so se sklonile
ena k drugi šepetaje:
srečno je človeško srce,
Bog se sam mu v hrano daje.

Vspel škranček se v višine,
slavček se oglasil v logu:
z mano pevaj srečna duša
zbrane slavospeve Bogu!

Solčni žar igraje s cveti
zaleskeče v rožni gredi:
kar sem jaz pomladni zemlji,
Bog je tebi v tvoji sredi.

Rahla sapica pihljuje
zmaje majevo zelenje,
da se njemu v slavo klanja,
ki življenja je življenje.

Bistri viri po livadi
so vzkipele žuboreče,
njemu v čast, ki na oltarju
je studenec večne sreče.

Srce moje se v občutkih
skrušeno pred tabo klone;
daj, moj Bog, da duši nikdar
jutro maja ne zatone!

Limbarski.

Pozdrav Kraljici maja.

Sneg je že skopnel po bregovih in dolinah; breza zeleni po višavah; beli zvončki na solčnih travnikih bodo že odcveteli, prijazne šmarnice pa zaduhte po gorah. Prijetna solčna toplota je izvabila življenje v gozdu in na polju, po hribih in dolinah; drevje je v polnem cvetju, rože žare po vrtovih, ptice selivke so se že vrnil v naše kraje, metulji in bučelice hite od cvetú do cvetú. Začel se je najlepši mesec majnik. Vse se veseli in raduje pomladi. Nehote se vpraša krščansko srce: Komu naj je posvečen ta krasni maj s svojim zelenjem, cvetjem in novim življenjem? Komu drugemu kot tebi, o najlepša izmed ženâ, tebi najčistejša nevesta Sv. Duha, tebi, Mati našega Gospoda, naša Gospa in Kraljica!

Mlado in staro hiti skazovat češčenje in ljubezen preblaženi Devici. Krasno ozaljšan je šmarnični oltar v vsaki, tudi najrevnejši

cerkvi in vsako blago srce hrepni k Mariji, katere ljubka podoba, ozaljšana s cvetjem in obžarjena od številnih lučic gleda na sinove in hčere, jokajoče v tej dolini solz.

Obnovimo in pozivimo tudi mi, dragi »Bogoljubovi« čitatelji, svojo ljubezen in vdanost do svoje tako vzvišene Kraljice in matere v tem lepem mescu!

Pač najlepši zgled ljubezni do Marije nam daje Bog sam.

Svitala se je Marija kot prijazna jutranja zarja takoj v raju. Ko so nesrečni prvi starši z izvirnim grehom zasekali sebi in človeškemu svetu strašno rano, je takoj opozarjal usmiljeni Bog Adama in njegove potomce na blaženo ženo Marijo, ki bo s svojim Sinom zacelila to rano ter pokončala moč stare kače: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom in ona ti bo strla glavo!« (I. Moz. 2.) Kolikor bolj se je

bližal čas odrešenja, toliko jasnejše so prorokovali proroki o Mariji ter jo že tisočletja pred njenim rojstvom proslavljali med narodi. Kakor čuvaji na visokem stolpu so zrli ti sveti možje v žarno podobo bližajoče se preblazene Device z božjim Detetom ter so prinašali to veselo sporočilo tudi svojim sovrstnikom, zdihujočim v tej dolini solz. »Kdo je ona, ki prihaja kakor vshajajoča zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor sonce, strašna kakor zvrščena vojna truma!« (Vis. p. 6.) Tako je večni Bog že v starem zakonu kazal človeštvu Marijo v nepopisni lepoti kot Devico, Mater božjo in mater milosti ter veličastno Kraljico. In ko je Sin božji sam prišel na zemljo, kako je on ljubil in častil svojo mater! Že ta okoliščina, da jo je izbral za Mater božjo, je zanjo največja odlika. Ako bi ves človeški rod nepretrgoma noč in dan, skozi vsa stoletja, z najlepšimi slavospevi častil Marijo, bi to ne bila niti kapljica časti v primeri z njeno nebotično odliko, ki odseva iz čudovitega naslova: Mati božja. Kako ganljive prizore gledamo v tihi hišici v Nazaretu; s kakšnim veseljem in ljubeznijo zré božje Dete k svoji Materi, kako jej služi in jo spoštuje!

In ni li Sv. Duh položil ponižni dekli Gospodovi na jezik proroške besede: Odslej me bodo blažovali vsi rodovi zemlje?

Tako nas opominja Bog sam in kliče, da Marijo iskreno častimo in ljubimo. In sveta Cerkev je vedno poslušala ta klic božji ter v nemala srca vernikov k vedno večji ljubezni do vzvišene božje Matere, naše kraljice. Med drugim je posvetila najlepši mesec v letu v njeno slavo in čast.

Zato hočemo kot zvesti otroci sv. Cerkve v tem mesecu na izreden način skazovati čast božji Materi ter se posvetiti njeni službi.

Prvo, kar naj storimo, je to, da v tem mesecu skušamo vedno bolj spoznavati svojo nebeško Mater in Kraljico. Glejmo prav globoko v krasote njenega materinega srca. Premišljujemo njeno zemeljsko življenje. Saj je njeno življenje na zemlji bil pač najlepši majnik, neskončno lepši kot majnik v naravi s svojim sinjim nebom, s krasnim zelenjem in pisanim cvetjem. Zato premišljujemo vsak dan odlomek iz Marijinega življenja; najboljši storiš, če greš vsak dan k šmarnicam. Doma pa skušajmo v tem času z vso resnobo posnemati njene čednosti. Drugo, kar večkrat premišljujemo in pomilujemo, je to, da našo preljubo nebeško Mater mnogi ljudje še premalo ljubijo in spoštujejo; z mrzlim srcem hodijo mimo njenih podob; zanjo nimajo niti pozdrava. Zato podvojimo mi svoje češčenje in ljubezen do Marije v tem mesecu, da zadostimo za mrzloto toliko kristjanov do nje.

Kdor izmed nas hoče postati poseben ljubljenec nebeške Kraljice ter si nakloniti prebogatih milosti, naj porabi ta mesec majnik v to, da se pripravi na popolno posvetitev Mariji koncem mesca, kakor uči blaženi Grinjon Montfortski. Kako srečo uživa duša, ki se Mariji popolnoma posveti! O tem naj svedoči sledeče pismo osebe, ki se je izročila na ta način nebeški Kraljici. »Zdi se mi, da se je dobra Mati meni darovala v isti meri, kot sem se jej jaz posvetila. Dva dni po posvečenju sem premišljevala grehe svojega življenja z veliko žalostjo; nikdar še jih nisem tako studila, kot sedaj po posvetitvi Mariji; spoznala sem, da so bili moji grehi krivi Jezusove žalosti na Oljski gori. S solzami in zdihljaji sem rotila Jezusa, naj mi jih odpusti; in Bog, ki ne zavrne skesanega srca, se je spomnil svoje potrte stvari; hipoma sem spoznala, da me napolnjuje pričujočnost božja; ta zavest me ni več zapustila. Sv. Duh se je polastil moje uboge duše ter jo v trenutku napolnil z nerazumljivimi dušnimi dobrotami. V mojem srcu se je vnela plamteča ljubezen in zaklicala sem: »Gospod, raje dopusti, da umrjem še noč, kakor da bi storila le še en prostovoljni greh!« Čakala sem težko dolge spovedi; imela sem le eno željo: da bi bila očiščena svojih grehov. Moja največja napaka poprej je bila, da sem želela dopasti stvarem; odslej sem želela dopasti edinole Bogu.

Popisati ne morem, kako sem bila ta čas srečna; živela sem bolj v nebesih kot na zemlji. Po dolgi spovedi bi najraje umrla, da bi videla tistega, katerega sem ljubila s celim srcem in z vsemi močmi. Pa tudi nazunaj sem bila spremenjena, tako da so me povpraševali, kakšna sreča me je pač doletela? Privoščila bi vsem ljudem svojo srečo ter sem, kjer mi je bilo le mogoče, širila Grinjonovo »pravo pobožnost« do Marije. Z besedo in pismom sem priporočala to zares nebeško pobožnost svojim prijateljicam in znancem ter jih skušala pregovoriti, da bi se popolnoma posvetili Mariji ter izvrševali v dejanju Grinjonovo pobožnost, katere učinki so tako čudoviti. In Bog mi je podelil tolažbo, da sem pridobila nekaj duš, ki so se v kratkem popolnoma spremenile; v kratkem času so dospеле do tesne zveze z Jezusom Kristusom. Kdo bi mogel popisati srečo v tem stanju! Samo tisti, ki so skušali, vedó, kako sladak je Gospod! Toda žal, večina ljudi neče nastopiti poti k tej izredni sreči. Klicala bi najraje z glasom, da bi me slišal cel svet, in to neprenehoma: »Izročajte se Mariji, da najdete to, kar vsi iščemo, namreč Boga, to je največje dobro in obenem našo srečo, naše ve-

selje v času in večnosti!» Srce, ki posestvuje Boga, je nasičeno, vse njegove želje so utešene; hrepeni edino le biti razvezano ter se skleniti na veke z njim, katerega uživa že na zemlji po milosti in ljubezni. O moja dobra, ljubezniva Mati, častim te za vse milosti, ki si jih milostljivo naklonila moji ubogi duši, ki je prej iskala Jezusa, pa ga ni mogla najti, ker ga je iskala zunaj tebe. Potegni vendar k sebi vsa po ljubezni koprneča srca ter jim nakloni izredno milost, da se ti posvete kot popolni služabniki ter po tebi najdejo Jezusa in ga uživajo v času in večnosti.»

Majniška Kraljica vabi tudi tebe, dragi bogoljub, k enaki sreči. Pripravi se zato v

mescu majniku na posvetitev Mariji na Griņjonov način, kakor te je učil »Bogoljub«; 31. majnika pa izvrši to posvetitev. Ako v letošnjem majniku to storiš, si lahko prepričan, da Marije bolj počastiti ne moreš; sebi boš pa pripravil srečo, katere sicer drugod zastoj iščeš.

Že slavčki žrgolijo,
vesel se maj budi;
naj srca podarijo,
kar lepi maj rodi.
Glej, vneti te slavimo
in srca ti darimo,
Marija, o Marija!

Keruba-častivca presv. Rešnjega Telesa v ljubljanski stolnici.
(Velike umetnostne vrednosti.)

Majnikovi Kraljici.

Z zarjo jutranjo pozdravlja
moje srce te, Marija,
ko narava se prenavlja,
ko se stvarstva moč razvija,
dviga se moj skromni glas
k tebi, večne slave kras.

S šmarnico, ki na oltarji
se pred tvojim kipom klanja,
z lilijo, ki v mladi zarji
kras nedolžnih src oznanja,
te slavi moj skromni spev,
solнца večnega odsev.

Z vonjem vrtnice rudeče
moja misel k tebi vstaja,
srce k tebi hrepeneče
kliče: zdrava, krona maja!
Zdrava, rožni cvet šušti,
ki oltarček ti krasi.

Želja moja se z večerno
sapico na kvišku dviga,
hrepenenje neizmerno
se po tebi v duši vžiga:
da bi v večno čast ti pel
tam, kjer večni maj bo cvé!

Limbarski.

Šola krščanske popolnosti.

Troje odprtih pisem naši inteligenci.

Tretje pismo.

(Dalje.)

Dovolite, da vam danes odgovorim na ugovor v zadnji številki.

Najprej ste rekli, da poznate mnogo poštenjakov, ki so po naših mislih mrzli, indiferentni glede vere in pobožnosti, da, včasih pristni liberalci, pa vendar skozi in skozi izvrstni značaji.

Kaj naj vam na to odgovorim?

Prvič, da morete in smete po pravilih logike le tedaj o kom trditi, da je »skozi in skozi poštenjak«, če ga skozi in skozi tudi poznate. Koliko navidezne poštenosti, navidezne krščanstva! Koliko ljudi, o katerih velja ostra, ali resnična beseda Zveličarjeva: pobeljeni grobovi! Znani dunajski pridigar p. Abel je enkrat Dunajčanom tako-le zagodel: »Gospoda moja, roko na srce in bodimo odkritosrčni: ali ni res, da mora sam pri sebi marsikdo reči: „Ljudje me imajo sicer za poštenjaka, ali sam zase pa le vem, da sem »šuft!« In če je to veljalo za Dunaj, ali si ne bo moral tako reči tudi marsikdo v tistem ozemlju, ki se razteza med Spielfeldom in Trstom, med ziljsko dolino in pa med »stražo hrvaško«?

Drugič pa človek še ni »skozi in skozi poštenjak«, da le ni očiten ubijavec, očiten požigavec, očiten prešestnik, očiten goljuf itd., ampak za to je treba še marsikaj drugega. Skozi in skozi izvrsten značaj mora biti tudi blagih in plemenitih misli. Vsevedni Bog »pozna, kar je v srcu skrito« (ps. 43, 22.). On pozna tudi vse želje srca

in zato je enkrat rekel (Mat. 5, 28.): »Vsak, kdor pogleda ženo, da jo poželi, je že prešestvoval z njo v svojem srcu«. Skozi in skozi izvrstni značaji morajo biti tudi neomadeževanega zasebnega življenja. Kakšen vrišč so zagnali pred par leti, ko je z visokega mesta posijalo nekaj žarkov resnice tudi v zakonsko življenje, ko se je naglašalo, da so tukaj postavljene strogo določene večne postave trikrat svetega Boga, preko katerih zakonski ne smejo in od katerih bodo enkrat dajali natančen odgovor. Odkod ta hrušč? Nekaj ga je bilo iz preprostega neumevanja, največ iz farizejske zlobe, a ne malo tudi odtod, ker je še vedno res, da, kdor resnico gode, mu gosli razbijejo.

Tretjič pa smelo trdim, da so kristalnočisti, skozi in skozi lepi značaji brez molitve, sv. maše in sv. zakramentov nemogoči.

Vem, da bo ta-le trditev marsikje zadela kakor bomba: dovolite torej, da vam povem tudi razloge, zakaj sem si jo upal izstreliti.

Prvi razlog, na katerega opiram to trditev, je žalostno dejstvo, da je zaradi izvirnega greha vsak človek — moralen bolnik, tako hirav in tako slab, da, sam sebi in svojim naravnim močem prepuščen, ne more izpolnjevati, pa naj si bo še tak veleteligen, vseh etičnih zapovedi — recite jim magari kategorični imperativi —, ki jih diktira naravna pamet, da se s svojimi človeškimi močmi ne more ustavljati vsem mikom v greh — ponavadi jim pravimo skušnjave — da s svojimi zgolj naravnimi močmi ne

more pridobiti in izvrševati vseh potrebnih naravnih kreposti, ki naj bi tvorile vsestranskega poštenjaka. Na tako trdni podlagi večtisočletnega izkustva, prave filozofije in božje avtoritete sloni resnica o tem žalostnem dejstvu, da ti morem reči, da si i ti, dragi inteligent, moralen bolnik, z veliko večjo sigurnostjo, kakor ti more staviti najizkušenejši zdravnik iz očitivnih simptomov neovržno diagnozo.

Drugi razlog: edino zdravilo zoper to moralno bolezen, izvirajočo iz izvirnega greha, je nadnaravna, dejanska milost božja, neka božja luč, ki jo prižge sam Bog z lastno roko v našem umu, neka nadnaravna energija, ki jo vlije sam Bog lastnoročno v našo voljo. Po tej milosti more um zreti toliko od grdobije in od hudobije greha, da se človeku more studiti, a tudi milo in resnično kreposti, da jo more vzljubiti, in z imenovano energijo podkrepljena more volja odločno odklanjati greh in izvrševati kreposti. Ta milost torej, to neposredno delovanje božje v naši duši: to je za nas vse brezpogojno potrebno, brez te milosti mora ostati tudi največji veleum več en moralen pohabljenec.

Tretji razlog: Te tako potrebne milosti pa je Bog zaklenil posebno v troje studentev, ki se imenujejo: molitev, daritev sv. maše in pa sv. zakramenti, tako da moremo postaviti pravilo: to milost božjo prejemajo le tisti, ki vztrajno zajemajo iz teh treh studentev. Ni tu časa, ne prostora, da ti bi, dragi inteligent, vse te teze tudi obširno dokazoval, a bodi uverjen, v bogoslovju je vse to dokazano s tako globoko filozofijo in s toliko božjo avtoriteto, da Triglav in Grintovec ne stojita na tako trdnih tleh, kakor ti-le trije razlogi.

Gospoda moja, ko ste bili v sedmem gimnazijskem razredu, ste se v logiki učili, da se mora tako-le sklepati: Vsi ljudje so umrljivi, jaz sem tudi človek — torej sem tudi jaz umrljiv. Ali vas ne sili prav ista, ne jezuitska, ne sholastična, ampak občečloveška logika, da spričo navedenih resnic sklepate tudi tako-le: Kakor vsi ljudje, sem tudi jaz moralen bolnik; edino zdravilo za take bolnike pa je milost božja; ta milost pa teče redno le iz omenjenih treh studentev — torej, če hočem moralno ozdraviti, se moralno izpopolniti, moram nujno moliti, k sv. maši hoditi, sv. zakramente prejemati. Kdor tega ne ume, in še bolj, kdor se tej konkluziji noče vdati, temu ni pomagati.

Dà, draga inteligenca, brez vojske in borbe ni moralnih zmag. A te vojske in te

borbe bodo le tedaj zmagovite, ako boš pridno zajemala milosti iz zgorajšnjih studentev, le tedaj, če se boš odločila i ti, kakor je v narodni pesmi obljubila mati svojemu sinu Lambergarju:

Bom molila roženkranc,
Srečen bode boja konč.

Dà, le tedaj bo srečen tvojeja boja konec, draga inteligenca, če boš začela — moliti, drugače nikoli!

A ne samo zapovedi naravne etike moraš izpolnjevati, dragi inteligent, izpolnjevati moraš tudi zapovedi, ki so ti predpisane od večnega zakonodajavca kot božjemu otroku, kot nebeškemu plemiču. In tukaj se še prav posebno vidi, kako te neizprosna logika sili nujno k omenjenim trem studentem. Kakor ne more žival misliti in prosto hoteti, ker nima neogibno potrebnega predpogoja za to, pameti, tako tudi človek ne more nadnaravno misliti, ne nadnaravno živeti kot otrok božji, dokler in če nima neogibnega predpogoja za to, milosti. Pa postavimo zopet silogizem: moram živeti kot otrok božji, ta »moraš« je dejstvo, ki nam ga jasno in znanstveno dokazuje bogoslovje; toda to je brez milosti absolutno nemogoče; a milost nam teče redno iz treh studentev, iz molitve, presvete daritve in iz svetih zakramentov — torej nas logika nujno sili in tira k tem božjim studentem.

Upam, da zdaj vidiš jasno, koliko da je vreden napihnjeni in neumni izgovor, s katerim zaropoče včasih mogočen polizobraženec: »Ah, vera in pobožnost je samo za nižje sloje!«

Upam pa tudi, da boš, dragi inteligent, iz teh resnic izvajal posledice in se brez obzira na sointeligenco in brez suženjskega strahu pred njimi odločil za pravo pobožno življenje. Dà, proč s poniževalnim in neumnim strahom pred ljudmi! Izmed vseh kategoričnih imperativov je najbolj kategoričen tisti, ki veli: »Resnico moraš ubogati!«

Vi ste poklicani voditelji ljudstva. A da vam ljudstvo more zaupati, morate biti res kristalnočisti značaji. Kje pa zoré taki značaji, sem vam danes dokazal.

Vi imate vodilne vloge. Ali znano reklo Večne Modrosti se glasi: »Če slepec slepca vodi, oba v jamo padeta«. Da pa ne bodete moralni slepci in moralni šepavci, vam je potrebna, kakor smo rekli, milost, ki pa se dobiva v opisanih studentih.

Naravno gleda ljudstvo na inteligenco, ki more že samo s svojim zgledom odločivo vplivati na ljudsko mišljenje in ravnanje. Pobožen in veren inteligent je živa apologija

krščanstva, dočim se vleže zgled vnamarnega indiferenta, kaj šele brezvernega inteligenta kakor môra na dušo krščanskega ljudstva.

Pravkar so šli veliki teden dogodki našega odrešenja mimo naših dušnih oči. Učlovečena Večna Inteligenca, ki je učila in nam oznanjevala iste resnice, ki nam jih še danes oznanjuje sv. Cerkev, krvavi in umira na križu, kamor so ga pribili tisti, ki njegove resnice niso hoteli sprejeti. Glej, Kristus, poosebljena in učlovečena Inteligenca, si je izbral za svojo življenjsko nalogo, učiti to, kar imenujemo zdaj nauke svete vere. In ti nauki naj bi bili malenkost, otročarija, dobri k večjemu le za neuke preproste sloje? Kdor misli tako, misli plitvo in nespametno, ne misli logično, tako mišljenje pa je znamenje neizobraženega duha.

Kristus preliiva svojo kri, da uniči greh, nas reši pekla, nam pridobi ne-

besa, nam zasluži milosti, da ž njimi napolni moliteve, svete zakramente in presveto daritev, da bi mogli mi na zemlji živeti pobožno, popolno, kakor se spodobi božjim otrokom in nebeškim plemičem. Glej, vse to dela on, poosebljena in učlovečena Inteligenca! In vse to naj so malenkosti, vrednote brez pomena? Če se že moder človek ne bavi z otročarijami, ali se bo bavila z otročarijami Večna Modrost, bavila ne mimogredé, ampak z vso velikansko in krvavo resnostjo, s katero je oblit katastrofalni dogodek na Kalvariji, najimennitnejši in največji vse svetovne zgodovine? Ne, kdor tako misli, ne misli logično in ne misli resnično. Malo več žive vere, malo več doslednosti in logike, draga inteligenca, in v tvoji duši bo zaplalo sveže nadnaravno življenje, bo zadehtela dušna pomlad z bujnim dušnim cvetjem, ki bo v največje veselje tebi sami, a tudi Bogu, tvojemu Stvarniku in Zveličarju, in nad katerim bo imel ne malo veselja tudi tvoj pokorni sluga

dr. Anton Zdešar.

Drobtine.

(Iz spisov A. Stolza. — Nabral D.)

1.

Zelo bogata žena iz plemenite rodovine je bila neomežena in ni poznala nikakih družinskih skrbi. V svojem testamentu je zapustila premoženje veliki sirotišnici pod pogojem, da morajo vsi stanovalci vsak dan nekoliko moliti zanjo. Drugo veliko svoto pa je določila za veliko število procesij, ki naj bi se napravile v korist njene duše. Imela pa je ta bogata žena služkinjo, katera ji je 20 let neprestano in zvesto služila. Tej dekli, ki ni mogla po dolgoletni službi dobiti več kruha pri drugih družinah, ni zapustila ničesar. Prigovarjali so ji, naj zapusti tudi nji, a zastonj. Gospa umre. Pogledajo testament, a testament nima podpisa. Pozabila ga je gospa podpisati, zato je bil brez veljave. Daljni sorodniki so dobili premoženje, ki niso bili morda tako pobožni kakor ona, a pokazali so človekoljubno srce in dali zvesti služkinji bogato darilo.

Mnogo je takšnih ljudi, ki gredo k vsem pobožnostim, ki prejemajo večkrat sv. zakramente in dajejo miloščino, a vse le za to, da se pokažejo med svetom. Njih srce pa je gnilo; kajti oni ne poznajo ljubezni do bližnjega, v njih srcih ni prave ponižnosti. To ni krščansko, ampak svetohlinsko. Takšni ljudje pa dajejo večkrat povod, da govore brezverci o veri, češ: Vidite jih, kako so pobožni, a še ljubezni do bližnjega ne poznajo!

Svetemu Filipu Neri-ju se je spovedala neka žena, da je zelo navajena obrekovati in krasti čast drugim osebam. Svetnik ji je naročil, naj kupi na trgu kokoš in naj jo mej potjo domu oskubi in pripravi za jed. Opisal ji je tudi nekoliko dolgih ulic, po katerih naj gre s tem delom v roki. Po osmih dneh naj pride spet v spovednico in sporoči, ali je to delo v resnici izpolnila. Ženi je bila ta pokora prečudna, a jo je vseeno izpolnila, kakor ji je bil svetnik naročil. Po osmih dneh pride žena v spovednico in sporoči, da je zahtevo izpolnila. A svetnik ji reče: „Zdaj pride še le najtežje. Iti morate po ravno istih ulicah, kjer ste kokoš skubili in morate vsa peresa spet pobrati!“ Vsa začudena pravi žena, da je to nemogoče, ker jih je veter odnesel na vse strani. Svetnik odgovori: „Ravno tako je nemogoče, da prekličete vsa obrekovanja pri ljudeh, katerim ste pripovedovali, in pri ljudeh, kateri so spet drugim pravili. Kako boste torej vse to popravili?“

Takih ljudi je mnogo v človeški družbi. Z ostrim, strupenim jezikom zbadajo svojega bližnjega in mu ob vsaki priliki kradejo čast in dobro ime. Ti ljudje ne poznajo dveh glavnih čednosti: ljubezni in ponižnosti.

„Memorare“ — Spomni se!

(Po francoskem.)

Nič ni lepšega, kakor šmarnice v tihi kapeli semenišča. Čiste roke so natrgale in uredile najlepše cvetlice in bujno zelenje; sredi teh cvetic in zelenja pa stoji podoba brezmadežne Device. Tihi plameni sveč plapolajo njej v čast. V tem blaženem prostoru veje vonj cvetic in pobožnosti. Skozi motno barvana okna sili mračna svetloba.

Ravno končuje sivolasi predstojnik semenišča kratek nagovor svojim mladim prijateljem. Opozarja na to, da ni bilo še nikdar slišati, da bi bila Marija s svojo mogočno priprošnjo kdaj katerega zapustila, če se je v zaupanju nanjo obrnil. In s svečanim opominom konča: »Prosim vas, rotim vas, moji ljubi prijatelji, obljubite mi v tem svečanem trenutku, da vam ne bo minul dan, ne da bi poprej molili k naši Materi molitev svetega Bernarda: »Spomni se, o premila Devica Marija...« Obljubite, in da se bomo te obljube držali, molimo takoj to molitev.« In pričel je moliti:

»Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koča zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal. S tem zaupanjem navdan, hitim k tebi, o devic Devica in Mati; k tebi pridem in pred teboj stojim vzdihujoč grešnik; nikar ne zavrz, o Mati Besede, mojih besed, temveč milostno me poslušaj in usliši! Amen.«

Tako se je v kapeli glasila molitev svečano in glasno. Male orgle so se pričele pobožno oglašati in iz mladeniških src in grl je odmevala večno krasna pesem: »O brezmadežna...«

To je bilo v maju.

Prišlo pa je poletje in solnce je pripekalo. Poletni cvetje vene in marsikak cvet odpade ter ne rodi sadu. In tako se je zgodilo, da so se nekega dne odprla vrata tega svetišča miru, in skozi ta vrata je plaho in urno nekdo odkorakal nazaj v svet. Žalostno so se ozirali predstojnik in tovariši za njim. Vsi so vedeli, da on ni mož za to, da bi zunaj, sam sebi prepuščen, brez trdnih dolžnosti in svetih vezi, ohranil vero in krepost. Toda šel je — skušnjavec je zmagal. Skušnjavec pa je bil bližnji mladeničev sorodnik. Vera tega sorodnika je bila v ljubezni do denarja in trgovine, in od tega moža se je dal mladenič zapeljati. Njegov učitelj kakor tudi starši so se zastonj trudili, da ga spravijo zopet nazaj.

Posledice so v kratkem povedane. Neskušeni semeniščnik je šel v Pariz, tam je

dobil službo v neki veletrgovini. Zaslužil je veliko denarja, in to je bila zanj nesreča. Slaba družba ga je pokvarila, čital je slabe knjige in časnike, obiskoval je veselice in v malo mescih je bil njegov padec zapečaten. Službo božjo je zanemarjal, pozabil in opustil je vse, — a enega ni pozabil: vsak večer je še molil »Spomni se, o premila Devica Marija«, kakor je obljubil takrat pri šmarnicah.

Seveda ni molil s pravo ljubeznijo, marveč samo zaradi tega, ker je bil obljubil in ker mu je končno vendar od časa do časa še prišla misel na večnost.

Minulo je nekaj let in zgodilo se mu je, kakor tisoč drugim: Osmodil si je perutnice v ognju greha. Njegovo delo je bilo zanikarno, postal je nezanesljiv, zgubil je zaupanje, službo in dohodke, in zašel je v revščino. Namesto pa, da bi se kesal, je obupoval in je sklenil nespokorjeno umreti! Bilo je v maju. Mladič se je splazil neopažen h kanalu sv. Martina. V temnem kotu se je pripravljal, da si prezgodaj konča življenje.

Omahoval je in se obotavljal, da mu končno ni bilo več obstati. Odšel je in prišel do neznane cerkve, v katero vstopi. Mnogo ljudi je molilo pred s cvetjem in svečami okrašenim oltarjem svete Device, ki je tako ljubeznivo zrla na spodaj stoječe. S kora se je čulo angelsko petje iz otroških ust. Bile so šmarnice. Nesrečnež se je spominjal blaženih šmarnic v semenišču, ki ga je zapustil. Podoba za podobo iz lepe mladeniške dobe se je prikazovala pred njegovimi očmi.

Blizu oltarja je spovedoval priletan duhovnik. Ko so bili vsi gotovi, stopi tudi naš znanec skoraj nehoče v spovednico in poklekne pred častitljivega župnika Desgenettes v cerkvi Naše ljube Gospe. Ni se spovedoval, temveč le lajšal si je svoje obupno srce. Duhovnik je bil dober in mil, in ko je zgubljeni sin svoje dogodljaje povedal, mu je rekel: »In jaz imam tej zgodbi še nekaj dodati. Pred par meseci je pridigal tu neki škof iz Savojskega. Vernikom je priporočil v molitev mladega moža, katerega je ljubil kakor sina, ko je bil še profesor v semenišču in da mu je za tem možem silno hudo.« Mož je tu,« je pripomnil škof, »je v Parizu, vendar ga ni mogoče najti. Pa sveta Devica ga pozna; ona vé, kdo je ta zgubljeni sin. Molimo, da se povrne k Bogu.«

»Molili smo veliko,« pristavi župnik Desgenettes »in ta škof je bil vaš nekdanji profesor, vaš oče, vaš prijatelj, zgubljeni sin ste pa vi.«

Revni mladi mož prične vzdihovati in si zakrije svoj obraz z rokami.

»Moj sin,« nadaljuje pobožni duhovnik, »sveta Mati vas hoče rešiti, samo ustavljati se ne smete! Ona je bila, ki vas je ob robu prepada rešila in vas dovedla semkaj!«

Nato se je grešnik spovedal in mir se je

povrnil v njegovo dušo. Mladič se je spreobrnil in vrnil k sveti Devici, prosil je ponižno oduščanja svoje starše, svoje prejšnje učitelje in posebno pa svojega dobrega škofa. Mladiča so sprejeli nato v neki spokorni red, ki je posvečen Devici, in tam je dobil mir za vedno.

Nov šopek.

Marija, glej, nov šopek sem povila,
iskala sem, izbirala povsod;
za te, ki si mi vedno dobra, mila,
ni prenaporna mi nobena pot.

Ga boš sprejela, miljena Kraljica?
Redovnice je revne skromen dar.
Odperta meni vrtna ni gredica,
da rož bi ti nasula na oltar.

Zaprta zame južni so vrtovi,
zaprta gaji, kjer dehti jazmin,
naj namesté ga poljski ti cvetovi,
poklanja jih ljubezen iz globin.

Ko sem jih trgala za sliko tvojo,
sem mnogo jim zaupala skrivnost;
povedala sem jim, da v dušo svojo
s teboj dobila sem nebes sladkost.

Povedala sem jim, kako si lepa,
kako te v mislih nosim dan in noč,
kako srce ljubeče te oklepa,
kako želja te išče ogenj vroč.

Povedati, o Mati, sem hotela
o tebi cvetkam nežnim marsikaj —
pa si prekrasna — — jaz sem onemela,
sposobna bom za to, ko pridem v raj.

M. Elizabeta.

Apostol Marijin.

Dne 16. avgusta 1902 je umrl v sluhu svetosti na Francoskem v Bourbourgu blizu mesta Saint-Omer, star šele 41 let duhovnik Jurij Bellanger (izgovori Belanžé). O njem veljajo svetopisemske besede: »Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let,« zakaj ta leta, kar jih je preživel, je pošteno izpolnil z dobrimi deli Bogu v čast in zveličanje duš. Odlikoval se je posebno z veliko ljubeznijo do Matere božje in do Gospoda Jezusa v najsv. Zakramentu. Iz te dvojne ljubezni je plamenela v njem velika ljubezen do človeških duš, ki ga je podžigala k neumornemu delovanju za njihovo zveličanje.

Zdi se mi primerno, da tudi Slovenci nekoliko spoznamo njegovo vzorno življenje in delovanje ter poberemo iz njegovega bogatega življenja zase kako zrno, ki naj rodi v naših srcih tisočeren sad.

Rodil se je dne 24. maja 1861. kot sin kmečkih, precej premožnih, a še bolj poštenih in bogaboječih staršev Jožefa in Katarine Belanžé. Razen njega sta imela še sedem starejših otrok. Očeta mali Jurček ni dosti poznal, ker se je že čez pet let po njegovem rojstvu ponesrečil. Ob neki priliki je prišel pod voz in zadobil tako hude poškodbe, da

je vsled tega kmalu umrl, prejemši poprej sv. zakramente.

Njegova mati Katarina je bila res izvrstna mati svojim otrokom, a tudi zelo pametna in skrbna gospodinja, pa nadvse pobožna žena.

Kmalu po rojstvu je svojega otroka popolnoma darovala Materi božji. Večkrat ga je nesla pred Marijin oltar in ga priporočala varstvu nebeške Matere.

Ko je otrok nekoliko odrasel, si je to pobožno vajo materino dobro zapomnil. Ravno zato je svojo mater silno spoštoval in ljubil in se je tistih lepih trenutkov pred Marijinim oltarjem poln ginjenja spominjal celo svoje življenje.

Pač lep zgled za vsako krščansko mater, kako naj svoje otroke izroča varstvu Matere božje, ako hoče, da bodo kdaj v veselje njej sami, Bogu in Mariji.

Ob lepem zgledu dobre matere je tudi mali Jurij lepo kazal. Že kot mal deček je rad molil in bil posebno pokoren ter vdan svoji materi. Tudi njegove igrače so kazale, k čemu ga vleče srce. Najrajše je namreč stavil majhne oltarčke, ali pa krasil svete podobe s cveticami.

Nikar pa ne mislite, da je bil že svetnik rojen. Imel je tudi napake, kakor jih ima vsak človek. Bil je zelo nagle in hude jeze ter svojeglaven. Od jeze se je kar po tleh valjal in se drl na vse grlo, da ga je bila polna vsa hiša. Mali razposajenec je mislil, da bo s tem zmagal in da bodo vsi kar stregli njegovim »muham«.

Toda njegova mati je bila prepametna, da bi ustrezala takim otročjim razvadam. V takih slučajih je zapela šiba. Pa tudi ta ni vedno izdala. Eno sredstvo pa je gotovo pomagalo. Pobožna mati je razjarjenemu otroku resno rekla, da je tako početje grešno in žali ljubelega Boga. — Pri strašni misli, da bi utegnil razžaliti Boga, se je takoj umiril in spame-toval. Tako je dobra mati gojila v svojem otroku strah božji.

Naj bi si dobro zapomnili vsi starši, da ni slabšega pri vzgoji, kakor ustrezati otrokovemu repenčenju in sitnosti! S tem se samo goji trmoglavost in mehkužnost. Ko tak otrok odraste v madeniča, oziroma dekle, hoče ustreči vsaki svoji strasti in grešni želji. In to jih toliko pokoplje časno in večno.

Vidimo pa tudi, da ni krik in šiba edino vzgojno sredstvo. Kazati je treba otroku, da njegove razvade žalijo Boga in Mater božjo, da se mu tako zgodaj vcepi v srce strah pred grehom in ljubezen do Boga in Marije.

Otroška leta so velikanskega pomena za celo življenje. Tedaj so starši sami vzgojitelji otrokovi. Oni vsejejo v otrokovo srce prvo seme, dobro ali slabo. Oni dajo mlademu drevescu smer, kako bo raslo, ravno ali krivo. Če starši napačno začno, ne morejo te napake popraviti vsi poznejši vzgojitelji. Blagor otroku, ki ima dobre, poštene, krščanske starše!

In naš Jurček je imel dobro, zlata vredno mater. — Videl jo je, kako je sama zase pobožno živela, kako svoje otroke lepo učila in kako je skrbela, da so tudi njeni posli pošteno živeli ter izpolnovali svoje krščanske dolžnosti.

Kdorkoli je vstopil k njej v službo, je moral obljubiti, da bo prihajal k skupni jutranji in večerni molitvi, da bo hodil ob nedeljah in praznikih k sv. maši, da ne bo nikdar pijančeval in preklinjal. — Kdor ni tega izpolnoval, ni imel prostora v njeni hiši.

Ko bi bili taki vsi gospodarji in gospodinje! Toda marsikateri si žal misli: kaj me skrbi, kako živi, samo da mi dela!

To je popolnoma napačno. Vsak predstojnik je v svoji vesti dolžan skrbeti za pošteno življenje svojih poslov: hlapcev in dekel.

Za mnoge je ravno služba jama pohujšanja in pogubljenja. Te ga so krivi zanikrni go-

spodarji, zanikrne gospodinje, ki ne pazijo, kaj se godi v njihovi hiši. Dajali bodo strogo odgovor za pohujšane in pogubljene duše.

Materina pobožnost in odločnost je imela velik in trajen vpliv na mladega dečka. Sam je rekel že pozneje kot duhovnik v spominu nanjo: »Oh, ko bi jaz imel vsaj četrtino njene svetosti! Moj Bog, ko bi bil tako svet, kakor je bila ona!«

Tako je dobil deček v domači hiši od svoje matere trdno podlago poštene krščanske vzgoje, in prišel je čas, da se je moral ločiti od domačega kraja in od svojih dragih.

L. 1871. je bil sprejet v zavod sv. Bertina v mestu St. Omer, kjer je imel hoditi v gimnazijo.

Že način, kako se je pobožno in dostojno prekrizal, je osupnil profesorje. Postal so nanj pozorni in spoznali, da tiči v njem nekaj posebnega. Kmalu je bil v zavodu domač in priljubljen pri svojih predstojnikih in tovariših. Neko posebno moč je imel do njih. Bila je moč čednosti.

Študiral je težko, ker je imel slab spomin. Toda z vztrajno pridnostjo in gorečo molitvijo je zmagoval vse težave. Ni bil sicer odličnjak v šoli, pač pa odličnjak pri Bogu, ker je popolnoma storil svojo dolžnost. In to je glavna stvar. Bog nas sodi po našem trudu, ne pa po uspehih.

Doma pa je bil vzoren gojenec. Pokoren in spoštljiv do svojih predstojnikov, ljubezniv in postrežljiv do svojih sočencev, a nikdar popustljiv v kaki dobri stvari. Ravno zaradi te močatosti so imeli njegovi tovariši do njega tako spoštovanje in skoraj bi rekel tak strah, da si niso upali vpričo njega storiti nobene nerednosti. Rajši so počakali, da se je odstranil, potem šele so izvedli nameravano lahkomišljenost.

S svojim lepim zgledom je apostolsko deloval med vsemi gojenci.

Dve pobožnosti je posebno gojil. Goreče je častil Mater božjo in pa presv. Rešnje Telo. Ko so mu njegovi predstojniki poverili opravilo zakristana, je bil tega posebno vesel, ker je bil že po teh svojih opravih postavljen v ožjo zvezo z Gospodom v najsv. Zakramentu in je tako dobil priliko, zanj kaj storiti ter skrbeti za red in snažnost v zakristiji in kapei. Že l. 1872. je pisal eden njegovih sošolcev: »Že v drugi šoli je bil apostol za dobro stvar in njegov poklic za duhovski stan se je že takrat jasno razodeval.«

Zaradi svojih čednosti je bil ljub Bogu in ljudem. Toda njegovi čednosti je nekaj manjkalo. Bila ni še preizkušena. Lepo pravi sveto pismo o Tobiju: »Ker si bil Bogu prijeten, je bilo treba, da te je skušnjava skusila.«

(Tob. 12, 13.) In Bog ga je bil preskusil s trpljenjem. — Ravno tako je storil z mladim Belanžejem.

Ko je bil v 15. letu, ga je začela boleti noga vedno hujše in hujše. Moral se je vrniti domov in leči v postelj. Globoko pri kosti se mu je gnojilo. Vsa milejša sredstva niso nič pomagala. Moral se je dati operirati. Sicer spretnemu zdravniku se operacija ni posrečila. Poškodoval mu je namreč en živec. Od zdaj so bile bolečine neznosne. Gnojenje se je širilo, kri zastrupila in načela so se tudi pljuča. Bati se je bilo, da bo jetika končala mlado življenje.

V tem groznem trpljenju ga je tolažila samo sv. vera. Z rožnim vencem v roki je tiho in udano prestal vse strašne bolečine. — Končno se je zdravnik naravnost izrazil, da zanj ni več nobene rešitve, da mora umreti.

Tedaj se je njegova pobožna mati s trdnim zaupanjem zatekla za pomoč k Materi božji in jo prosila goreče sicer, a vdano, naj izprosi njenemu sinu zdravje, ako bo postal svet duhovnik. Opravljali so devetdnevnicu za devetdnevnicu in veliko ljudi, ki so bili z Belanžejevo hišo v prijateljskem razmerju, je romalo zanj na bližnjo božjo pot k žalostni Materi božji. Na praznik sladkega Srca Marijinega dne 31. maja se mu je hipoma in nenadoma zboljšalo. Zdravnik sam je izjavil, da je ta nagel preobrat na boljše nekaj čudovitega. Bolnik sam pa je hvaležno priznal,

da je to čudež ljube Matere božje. — Zdravje se mu je kmalu popolnoma povrnilo in od takrat je ostal trden in zdrav do svojega 40. leta. — Bolezen mu je zapustila le to posledico, da je ozdravljena noža ostala vedno nekoliko krajša. Jurij sam je rekel, da je to »spominek na dobroto, ki mu jo je izkazala Mati božja«.

To čudežno ozdravljenje je globoko vplivalo na vse njegovo življenje. Že prej je goreče častil in ljubil Mater božjo. Od zdaj z naprej pa je ob vsaki priliki hvaležno oznanoval, da se ima za svoje življenje zahvaliti edinole Materi božji in se torej spodobiti, da ga popolnoma posveti njej in njeni službi. Kot duhovnik je v svojih pridigah večkrat rekel: »Mati božja me je ozdravila. Zato je moja edina želja in edino moje prizadevanje, da bi jo vsi ljudje častili in ljubili. Želim Njeno dobrotljivost povsod oznanovati in klicati besede sv. Bernarda: »Nihče je še ni zastonj klical na pomoč.«

Ozdravljen se je vrnil nazaj v zavod na veliko veselje svojih predstojnikov in tovarišev. Njegova čednost, očiščena in preskušena v ognju bolečin, je svetila še z lepšim zgledom kakor prej.

Ostala gimnazijska leta so mu mirno potekala med pridnim učenjem in pobožnim življenjem. In tako je l. 1879. srečno dovršil gimnazijske študije ter se imel odločiti za ta ali oni poklic življenja.

(Dalje.)

M. Štular

Važno za izseljence!

V zadnjem času se zopet pojavljajo izseljenci, ki gredo kar trumoma v Ameriko, in sicer največ v clevelandske tovarne. Ne zmenijo se veliko za svarilo, da so letos volitve in da se je bati velikih štrajkov, brez katerih ne mine zlasti v Ameriki skoro nobena volitev, posebno kadar so glavne volitve, kakor letos. Ob času volitev so največkrat zaprte malone vse tovarne in rudokopi. Na tisoče in tisoče ljudi je brez dela. Kdor si je poprej kaj prihranil, mu čas volitve osuši trdo in krvavo zaslužen denar tako, da zavlada velika beda, ki uniči na tisoče družin.

Svarimo Vas, ne hodite v svet, kjer Vam je prikrit začetek in konec! Ostanite raje doma, posebno Vi moške in mladeniči! Saj se Vam sedaj odpira najlepša prilika, da zaslužite lep denar na domači grudi in se Vam ne bo treba boriti v tujini za vsakdanji kruh.

Dne 18. marca se je pričelo z delom belokranjske železnice, ki bo trajalo dobri dve leti. Potrebovalo se bode na tisoče ljudi, ki bodo imeli lep zaslužek, seveda po zmožnosti. — Kdor želi v tem oziru kaka pojasnila, naj se obrne na družbo sv. Rafaela v Ljubljani, Dunajska cesta št. 32.

Odsekom družbe sv. Rafaela.

Amerikanski list »Ave Maria« piše: Pred leti so se ustanovili po posameznih župnijah pododdelki družbe sv. Rafaela, katerih naloga bi naj bila delovati zoper izseljevanje, onim pa, ki se morajo izseliti, dajati potrebna navodila na pot. Zasedujemo že dalj časa po raznih listih, da bi brali kaka sporočila o tem delovanju, pa zaman! Le ne zaspiti pri tako važni stvari!

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

Kahira! Ali naj vam jo popišem? Skoraj se mi ustavlja pero, ker ne vem, kje naj pričnem in ker bi te-le vrste preveč narasle, ako vam jo natančno popišem. Le glavne znamenitosti vam omenim, kakor smo si jih sami ogledali. Vodnik nam je bil dobri p. Benigen, ki že mnogo let oskrbuje dušno pastirstvo med tam naseljenimi Slovenci. Najpreje je bil osem let v Aleksandriji, kakega pol leta pred našim prihodom pa je prišel v Kairo.

Prva naša pot je bila še isti večer na mestni grad ali citadelo. To je močna trdnjava z ogromnim zidovjem in se vidi oddaleč kakor majhno mesto zase. Nad njo kraljuje krasna alabastrova mošeja Mohamed Alijeva z vitkimi, kakor šivanke ostrimi stolpi. Na gradu je močna angleška posadka in topovi molé na vse strani iz zidovja. Celo mesto razdrobé v prah, ako treba. Zato ima Turek pred Angležem strašen »respekt«. S citadele je kaj lep razgled na mesto, ki se razgrinja po planjavi kakor nepregledno morje hiš. Za gradom je nizko kamenito hribovje Mokattam. Doli na jugu kipé v nebo piramide, za njimi pa se izgublja v daljavi Sahara, največja puščava sveta.

Mesto ima okrog milijona prebivalcev najrazličnejših narodnosti. Mnogo je še potomcev starih Egipčanov. Imenujejo se Kopti. Največ jih je po deželi. Veliko jih je kristjanov, a so krivoverci, nekaj pa jih je tudi z nami združenih. Živahno vrvenje ljudstva in zanimive prizore egipčanskega življenja najlepše opazuješ zvečer, ko je vse na ulici. Najbolj pristne slike orientalskega življenja se ti nudijo, a obenem tudi življenje, kakršno vlada v najbolj modernih mestih v Evropi. Kahira ima tudi poseben arabski oddelek, ki je popolnoma enak umazaniam arabskim mestom v Palestini.

Najlepši del mesta je novi oddelek Izmailija, ki ga loči od ostalega mesta vrt Ezbekieh. Tu so prostorni trgi in široke ulice s krasnimi palačami. V tem delu je tudi znameniti muzej z egipčanskimi starinami. Po velikosti je prvi na svetu, a tudi prvi po znamenitostih, ki jih hrani. Bili smo v njem celo dopoldne, a smo si mogli vse le površno ogledati. Tu vidiš takorekoč ves nekdanji Egipt in njegovo visoko omiko. Ako sodimo samo po tem, kar hrani ta muzej, so bili stari Egipčani v omiki mnogo pred nami, dasiravno niso imeli smodnika, elektrike in letalnih strojev. In to je bilo kakih 3000 let pred Kristusom! Omika vseh poznejših narodov ima svojo zibelko v Egiptu. Nekaj pa nas uči egipčanska zgodovina, namreč da vkljub svoji nenavadno visoki stopinji vsa ta omika ni mogla rešiti propada ne egipčan-

skega ljudstva, ne ostalega sveta. Zato je bilo treba nekoga drugega, ki je prenovil svet in ki je edini pot, resnica in življenje: Jezus Kristus, božji Sin.

Razno orodje, ki je še ohranjeno, krasni umetniški izdelki, kipi, slike, posode itd., nam pričajo, kako zelo je bilo razvito poljedelstvo, rokodelstvo in umetnost, posebno kiparstvo in stavbarstvo. Imeli so že popolnoma urejeno šolstvo. V muzeju je n. pr. shranjenih polno zvitkov papirja šolskih učencev.

Kar je ohranjenih najstarejših poročil, nam pričajo, da so Egipčani častili prvotno enega samega Boga. Čim bolj pa so se pogrezali v malikovalstvo, tem bolj je tudi jela propadati omika. Častili so po božje celo živali, posebno ptiča ibisa, kače, bike, krave, ovne in mačke. Mnogo teh živali je ohranjenih kot mumije v muzeju.

Najznamenitejše, kar se vidi v muzeju, so mumije egipčanskih Faraonov in drugih znamenitih Egipčanov. Prenesli so jih semkaj iz piramid in raznih drugih grobišč.

Egipčani so svoje mrličé, posebno znamenitejše, n. pr. vladarje, mazilili z dragocenimi dišavami in zavili v dragocene tančice. V suhih, peščenih tleh so se trupla popolnoma posušila in počrnela. Tako zremo sedaj v obraz ljudem, ki so živeli na svetu ob času, o katerem nam celo zgodovina ne vé mnogo povedati. Na krstah, v katerih ležé, je popisana cela zgodovina mrličev. Vsaka krsta ima na zunaj obliko mumije in njen obraz. Kako so znali Egipčani svoje mrličé tako obvarovati trohnobe, je kakor nekdanj za druge narode, tudi še danes za nas kljub velikemu napredku zdravniške vede skrivnost.

Drugi dan smo šli v zoologični vrt, kjer živé v kletkah na prostem skoraj vse živali, kar jih je v Afriki, od kralja puščave, ponosnega leva, do najmanjšega ptička. Videli smo mnogo živali, ki preje niti njih imena nismo nikoli slišali.

Pri tej priliki smo se tudi prepeljali čez Nil na majhni arabski jadernici. Popoldne je namreč par ur prehod čez mostove nemožoč, ker jih na sredi odpro, da morejo ladje skozi. Tu smo se lahko natančno prepričali, kakšno vodo ima Nil. Rujava je kakor kava. Ako jo vzameš na dlan, se ti kmalu sesede fino, mastno Nilovo blato na nji.

Najznamenitejša je bila pot k Marijinemu drevesu. Ko je bežala sveta Družina v Egipt, je počivala, tako pripoveduje pobožno izročilo, pod divjo smokvo. Na Marijino priprošnje je pritekkel iz tal studenec, ker daleč naokrog ni bilo užitne vode. To drevo še sedaj kažejo. Seveda ni več isto, pač pa lahko rečemo, da je iz istega deblja. Ko se namreč drevo začne sušiti, odrežejo vejo in

jo vsade poleg starega drevesa. Tudi mi smo videli novo drevesce poleg prejšnjega. Staro ima dva vrha in leži že skoraj na tleh, le en vrh je še nekoliko zelen. Drevo je v vrtnu egiptovskega podkralja. To, ki se sedaj suši, je staro nekaj nad dvesto let. Zraven imajo francoski jezuitje lepo novo cerkev, posvečeno sveti Družini, poleg nje pa je kapelica z lurško votlino. Okrog cerkve je lep vrt z najrazličnejšim, za nas seveda nenavadnim drevjem. Poleg te naselbine je vas Matarieh. Iz Kahire vodi semkaj železnica.

Blizu tega kraja so razvaline starega egiptovskega glavnega mesta On ali Heliopolis (solnčno mesto). Tu so bili najlepši tempeljni in znamenite egiptovske šole. V tem mestu je bivala skoro gotovo tudi sveta Družina, ker je bila tu velika judovska naselbina. Najimnitnejši spomenik tega starega mesta je 20 metrov visok steber iz enega samega kamenitega kosa (obelisk). Na vseh straneh ima vsekane egipčanske napise v podobah (hieroglif). En meter ga je v tleh. Toliko se je dvignila že odtlej zemlja vsled Nilovega blata.

Drugo poročilo trdi, da je bivala sveta Družina v Kahiri. Tudi ta kraj smo obiskali. Na dotičnem mestu, ki je v koptovskem oddelku, stoji stara koptovska cerkev, ki je pa silno zapuščena. Ljudstvo je pač silno ubožno in je ne more vzdrževati. Pod cerkvijo kažejo več votlin, kjer je baje stanovala sveta Družina. Nekdaj je bil ta kraj frančiškanska last. Mnogo verjetneje se mi vendar zdi izročilo, da je sveta Družina bivala v Heliopolu med svojimi rojaki.

Kakor imajo mohamedanci v Kahiri nešteto krasnih mošej, ne manjka v mestu tudi lepih katoliških svetišč. Za nas je najznamenitejša veličastna nova cerkev sv. Jožefa pri frančiškanskem samostanu, kjer je nastanjen tudi p. Benigen in kjer imajo ondotni Slovenci svojo božjo službo. Mnogo so žrtvovali za cerkev tudi Slovenci sami. V tej cerkvi smo večinoma tudi maševali. Ko bo poplačoma dovršena, bo pravi kras celega mesta in ponos egiptovskih katoličanov. Druga cerkev je v mestnem oddelku Muski in je zraven tudi frančiškanski samostan. Ta je starejša, a tudi velika in lepa stavba.

Še neka prav imenitna pot nas je čakala, preden smo se poslovili od Kahire, obisk piramid. Piramide stojе ob robu Sahare blizu vasi Gizeh ob Nilu. Električna železnica vodi tje. Pešpoti je kake tri ure. Največje piramide so tri, a jih je še več manjših. Največja je visoka 137 metrov, nekako toliko kakor sv. Štefana stolp na Dunaju. Človek strmi, da more kaj takega zgraditi človeška moč. Dandanes bi bilo kaj takega vkljub vsem modernim iznajdbam skoraj nemogoče. Nekoliko pojma o največji piramidi dobimo, ako pomislimo, da ima 2 milijona 352.000 m³ prostornine. 50.000 velikih ladij ali 150.000 tovornih vla-

kov bi jo komaj speljalo. Iz njenega kamena bi se zgradil 1 meter visok zid okrog cele avstro-ogrške monarhije. Te velikanske spomenike so si zgradili egiptovski Faraoni še v življenju. Po smrti so položili vladarje v grobe, ki so narejeni v piramidah. Blizu velike piramide je drugi znameniti spomenik stare egiptovske slave, sfinga. To je podoba ležečega leva s človeško glavo. Izsekana je iz sklanatega griča in neznansko velika. Spredej je visoka 20 metrov. Njeno uho je večje kot največji človek.

Pred to pošastjo smo se dali fotografirati. Nekateri smo zlezli na kamele in prezirljivo gledali doli na nižje ljudstvo. Večina nas je splezalo tudi na najvišjo piramido, odkoder se prav lepo vidi daleč okoli. Prav dolgočasen pa je pogled v puščavo, kjer se vidi sama peščena ravnina brez bronca.

Ko smo se poslavljali, smo se slovesno izjavili, da nas ne vidijo piramide nikoli več, to pa zaradi nenasitne beduinske nadležnosti. Čim več bakšiša si jim dal, tem več so hoteli imeti. Prav z grdo smo jih morali odgnati.

Naslednji dan smo rekli Kahiri »z Bogom« in se odpeljali nazaj proti morju. Naša ladja »Marija Terezija« nas je čakala v Aleksandriji. Na poti do Aleksandrije smo videli mnogo lepih mest. Posebno imenitno je Tanta sredi delte. Tu se vrše vsako leto velikanski sejmi in se zbere mohamedanski svet od vseh krajev sveta.

Proti mraku se pripeljemo v Aleksandrijo. To mesto je v marsikaterem oziru še znamenitejše kakor Kahira. Eno najstarejših trgovskih mest je na svetu sploh. Posebno jo je povzdignil Aleksander Veliki. Zelo zgodaj se je tu razširilo krščanstvo. Prvi škof je bil tu evangelist sveti Marko. Bile so tu znamenite krščanske šole, kjer so učili imenitni cerkveni učenci, kakor sveti Atanazij, Origen, sv. Ciril Aleksandrijski i. dr. Mnogo mučencev je tu preliło kri za sveto vero. Najimnitnejša med njimi je sv. Katarina, ki ima v mestu krasno cerkev. Aleksandrija ima kakega pol milijona prebivalcev in kaže razun arabskega oddelka še bolj evropski značaj kakor Kahira. Ima zelo lepe trge, široke ulice in prostorno pristanišče. Tu je slavnoznani svetilnik Faros, nekdanj eno sedmerih svetovnih čudežev.

Zunaj mesta smo si ogledali podzemeljska pokopališča (katakombe) starih Egipčanov, ki so jih odkrili pred nedavnim časom. V njih se nahajajo celi majhni tempeljni z oltarji in krasnimi stebri in podobami. Ob preganjanju so tukaj iskali zavetja tudi kristjani.

Obiskali smo tudi slovenske šolske sestre, ki imajo šolo za slovenske otroke. V mestu je naseljenih prav mnogo Slovencev. Velik zavod z gimnazijo imajo jezuitje. Blizu njih so naseljeni Salezijanci. Za katoličane je tako v Aleksandriji prav dobro preskrbljeno. Maševali smo pri fran-

Kraljica maja.

čiških v cerkvi sv. Katarine. Še isti dan smo vzeli popoldne od Afrike slovo in se ukrcali zopet na avstrijski ladji. Bila je obložena z blagom. Potnikov nas je bilo malo, komaj trideset.

Ko smo odrinili od Aleksandrije, smo se na dejali, da bomo imeli prav mirno vožnjo. Žal, da smo delali račun brez krčmarja, to se pravi brez morskih valov in vetrov. Še tisto noč in nekoliko tudi naslednji dan smo se tako zibali, da sem kmalu izginil v kabino. Ker za guganje že od nekdaj nimam posebnega talenta, se ob takih prilikah čutim najbolj varnega v postelji. Tudi par drugih tovarišev je posnemalo moj zgled. Večkrat mi je pljusnila voda skozi okence na posteljo. Menda si je mislilo morje: »Ako ti nočeš vun, pridem jaz noter!«

Ko se je drugi dan pomirilo in je solnce posijalo neizrečeno lepo in vablivo, smo si takoj poiskali pripraven prostor na zadnjem koncu gornjega krova. Tu nam je bilo naše stalno bivališče podnevi in večinoma tudi ponoči. Saj se ob mirni vožnji spi zunaj na hladu mnogo prijetneje kakor v zaduhlih kabinah.

Naslednje dni smo imeli razen zadnjega jutra kaj lepo in mirno vožnjo. Na rožnovensko nedeljo zvečer smo obstali za par ur pred laškim

mestom Brindisi, kjer je naša ladja oddala laško in francosko pošto. Stopili smo iz ladje, da smo mogli reči, da smo bili na laških tleh. No, vidim, da kaj posebno imenitnega nismo naredili s tem.

Zadnje jutro je bila gosta megla. Vozili smo silno počasi in kar naprej se je glasila parna piščalka v svarilen opomin bližajočim se ladjam, da bi se ne zgodila nesreča. Tolažili so nas, da bomo skoraj pred Trstom. Proti osmi uri se ladja naenkrat močno zaziblje in obstane. Kje smo? Hitimo na krov. Pred nami stoji kakor iz morja izraslo dobro znano mesto Gradež. Zadeli smo na plitvino in precej je bilo treba truda, da smo zopet zavozili na globoko morje. Megla še vajene mornarje popolnoma zapelje, kakor smo izkusili. V dveh urah smo v resnici obstali pred Trstom. Bilo je ravno na dan cesarjevega godu, 4. oktobra.

Prijetno je romati po svetu in ogledovati znamenite tuje dežele in ljudstva, vendar človeku nehote zaigra srce veselja, ko zopet uzre mile domače kraje. To smo izkusili tudi mi, »možje Galilejci«, ki smo po prisrčnem slovesu, sklenivši med seboj večno pobratimstvo, pohiteli urno domov, z najlepšimi spomini v srcu na tako srečno in veselo potovanje.

Križi in znamenja ob potih.

Pod tem naslovom smo čitali v št. 4. našega lista članek tako resničen, a obenem v svoji resničnosti tako malo vesel, da bi si želel, da bi ne veljala njegova vsebina za naše slovenske kraje. Znamenje odrešenja, sv. Križ, ki bi moralo biti vsakemu, ki hodi mimo, v vzpodbudo in spričevalo, da ga ljubi in spoštuje slovensko ljudstvo nadvse, se nahaja v nešteto slučajih v takem stanu, da se zdi, kot bi klicalo v svoji zapuščenosti: »Moj rod, moj rod, zakaj si me zapustil!«

Kriva je temu mnogokrat zanikrnost onih, ki so bili svoje dni znamenje postavili, a ga sedaj zanemarjajo. Njim velja beseda iz skrivnega razodenja: »Imam pa zoper tebe to, da je omrznila tvoja prvotna ljubezen!«

Pa tudi snov, iz katere so napravljeni naši križi, ima na sebi mnogo krivde. Les, izpostavljen vsem nevihtam in vremenskim izpremembam ima pač šteta svoja leta in trebalo bi ga gleštati leto za letom, da se mu podaljša življenje. Idea-

len material bi bil popolnoma čist kamen, brez žil, a taki križi so mnogo predragoceni v večini slučajev. Nedavno me je peljala pot mimo ljubljanske vodovodne tovarne in drugič sem šel iz Ljubljane v Šmartno ob Savi. Na obeh krajih sem šel mimo znamenj — Kristus na križu —, ki sta bili tako lepi, da sem se kar čudil. Eno teh znamenj — pri vodovodu — sem tudi naslikal s fotoografskim aparatom in ga pošiljam našim cenjenim bralcem za spomin. Križa sta visoka okoli 4 metre, iz krasno zadetega umetnega kamna (posnemanje granita), tako, da ju ne ločiš od pravega kamna, staneta pa niti polovico tega ne, kar bi stal naravni kamen. Poizvedoval sem, kje sta bila krasna spominka naročena in se mi je reklo, da v Ljubljani pri znani tvrdki na Dunajski cesti, Zajec & Horn. V interesu lepote naših krajev, kakor tudi verskega čuvstva je torej, da se obrnejo prizadeti v danem slučaju na imenovani zavod.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Katoliška unija (združenje). Z Dunaja je prišel klic, ki vabi vse dobre katoličane po širni Avstriji, naj se združijo in vpišejo v že obstoječa svoja društva po župnijah. Unija pa hoče potem posamezna društva strniti v veliko in mogočno organizacijo. Ta unija bo nekaka skupina vseh avstrijskih katoliških društev, zvez in organizacij ter hoče nastopiti zoper one razdirajoče in nevarne vrste, ki jim je geslo: Ne poznamo Boga nad seboj! Četa brezbožnih in veri sovražnih ljudi se množi venomer; oskruniti hočejo svetost zakona, odpraviti krščanski nauk iz šol itd. Zoper te sovražne nakane je treba složnega nastopa vseh katoličanov. Unija, ki se bo ustanovila, naj bo zunanje znamenje sloge in edinstvi med vsemi avstrijskimi katoličani.

V Ljubljani se je o priliki posvetovanja za evharistični kongres tudi govorilo o tej za Avstrijo prepotrebni uniji. Ker so bili večinoma načelniki vseh naših društev, družb in organizacij navzoči, se je takoj sklenilo, da naj presvetli knezoškof dr. A. B. Jeglič prigrasijo pristop naših organizacij k uniji. Posamezna društva ne bodo obremenjena, ker so prispevki prostovoljni. Ta sklep je velevažen, še pomenljivejša je pa unija vseh društev po širni Avstriji, kajti unija bo trden zid zoper navale framonstva.

Rim. 14. marca sta praznovala 25 letnico, odkar pripadata svetemu kolegiju, kardinala Serafin Vanutelli in Rampolla. Kardinalska čast jima je bila podeljena pod papežem Leonom XIII., dne 14. marca 1887.

Poklic. Kardinal Kopp je nedavno posvetil za mašnika bivšega gimnazijskega ravnatelja in vladnega svetnika dr. Viljelma Schulte, ki ima velik ugled kot učenjak. L. 1909. je stopil kot novic v samostan, in sedaj deluje kot redovnik-frančiškan pod imenom pater Lambert. Star je 69 let.

Novi zvonik cerkve sv. Marka v Benetkah je bil blagoslovljen 25. aprila. Ob tej priliki sta bila cerkev in zvonik na večer sijajno razsvetljena.

VI. mednarodni marijanski kongres se bo letos vršil v mestu Trier od 4. do 6. avgusta.

Princ Lichtenstein, vodja krščansko-socialne državne stranke, je imenovan za člana avstrijske gosposke zbornice.

Zastopnik Španske pri sv. stolici. L. 1910. je bil odpoklican poslanik Ojeda iz Rima. Naslednik njegov, marki Navarro Reverter, je pa libe-

ralec, zato v Rimu niso bili zadovoljni z njim. Nič se mu ni mudilo, da bi se bil preselil na novo mesto. Medtem je pa ministrski predsednik Canalejas s kraljevimi dekreti svojevoljno urejeval sporne zadeve, dokler ni bil Navarro Reverter imenovan za ministra. Naslednika pa še zdaj ni.

Križ ob poti.
(Glej stran 162.)

Španski kralj nima — kakor videti — posebne moči proti liberalnim močcem v Madridu.

Iztirati take ljudi! Znani predrzneš in urednik brezbožnega lista »Asino« (osel) v Rimu, je bil pretečeni mesec napovedan, da bo imel govore v Trientu in Bocnu na Tirolskem. Toda ministvo za notranje stvari je prepovedalo temu ljub-

ljencu socialistov in cerkvenih sovražnikov do stop v Avstrijo. V mestu Ala se je moral vrniti rad ali nerad. Tako naj bi vlada ravnala z vsemi hujskači!

Poravnava. V Bosni oskrbujejo dušno pastirstvo redovniki-frančiškani in svetna duhovščina; v nadškofiji Sarajevo je delujočih 50 svetnih duhovnikov in 110 redovnikov. Za svetno duhovščino so bolj vneti priseljeni katoličani, ki so zadnja leta zelo povzdignili katoliško življenje; frančiškani pa, ki so bili poprej osobito pod turško vlado edini dušni voditelji ljudstva, uživajo pa še vedno posebno ljubezen domačinov. Umevno, da so se sčasom pojavila nesoglasja med katoličani in med klerom; toda doseglo se je, kakor čujemo, zopet edinstvo.

Kjer vladajo svobodomisleci... Pri procesiji na velikonočno nedeljo so nastali krvavi izgredi v Chamuski na Portugalskem. Policija je prepovedala sprevod o priliki vstajenja. Pred stolno cerkvijo se je nabralo 5000 vernih katoličanov, ki so se uvrstili v slovesno procesijo. Kmalu nato je pred cerkvijo počila bomba; policija je vsled tega zaprla vse cerkve. Katoličani so bili upravičeno ogorčeni ter so s silo odprli cerkvena vrata. Nastali so spopadi z nasprotniki, ki so pobožno ljudstvo že med procesijo nadlegovali in nanje streljali. Več oseb je bilo mrtvih in ranjenih... Torej še moliti ne bodo smeli katoliški kristjani v svobodomiselnih državah! So tudi pri nas ljudje, ki bi radi delali po portugalsko; upamo pa, da jih naše verno ljudstvo ne bo pustilo do vlade!

Po domovini.

Pri starem. God sv. Jožefa kakor tudi spomin Oznanjenja Marijinega smo v ljubljanski škofiji praznovali prav tako kakor druga leta. Videti je, da naše verno ljudstvo glede teh praznikov hoče ostati pri starem; še celo neka večja vnema se je opazila, neke vrste štrajk v dobrem pomenu. — V Ljubljani so bile 25. sušca dopoldne sicer odprte nekatere manjše prodajalne, ker je bilo opaziti mnogo vnanjih ljudi, ki so si kupovali za praznike razne potrebščine; popoldne je bil pa po vseh trgovinah mir. Na sv. Jožefa dan pa niti dopoldne niso bile odprte vse prodajalne.

25 letnico škofovskega posvečenja je praznoval odstopivši celovški škof dr. Jožef Kahn 19. marca. Škofovstvo je nastopil 1887. leta kot vodja deškega semenišča v Gradcu, Sedaj živi v samostanu Tanzenberg na Koroškem.

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofiji: Podeljena je župnija Borovec č. g. Alojziju Perz ter je bil umeščen 12. marca. — Stalna pokojnina je dovoljena č. g. Matiju Kralj, župniku v Tunicah in č. g. duh. svetniku Mihaelu Saje, župniku v Štangi. — Doktor modroslovja je postal prof. v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu č. g. Franc Jere.

Duhovniške izpremembe v goriški nadškofiji: Podeljene so bile župnije: Jageršče č. g. Antonu Sok; Gradež č. g. Ernestu Galupin; č. g. Anton Grbec, kurat na Kalu, oskrbuje župnijo Lom.

Umrli je na Sv. Gori pri Litiji 9. aprila župnijski upravitelj č. g. Feliks Knižek. Služboval je v Sostrem, Preserju, Babnem polju in slednjič na Sv. Gori. Pokojni je bil rojen Ljubljančan, mirnega, blažega značaja in zvest v svojem poklicu. — Dne 25. marea 1912 pa so pokopali njegovega sošolca, č. g. Jožefa Koblarja, župnika na Savi. Dal časa je bil bolj rahlega zdravja; prehlajenje pa mu je nakopalo smrtno pljučnico. N. p. v m.!

K umivanju nog na veliki četrtek so prišli letos naslednji starčki: Koprivec Jernej iz Ljubljane, star 94 let; Kadunc Martin iz Ljubljane, 90 let; Makovec Tomaž iz Borovnice, 89 let; Kerč Tomaž iz Predoselj, 88 let; Grašič Martin iz Kranja, 85 let; Vrečar Janez iz Ljubljane, 85 let; Koselj Jakob iz Kamne gorice, 84 let; Janc Janez iz Predoselj, 80 let; Demšar Jakob, Sv. Jurij pri Kranju, 79 let; Arhar Anton iz št. Vida pri Ljubljani, 78 let; Zorman Jurij iz Slavine, 78 let; Trtnik Jakob iz Ljubljane, 75 let. Skupna starost starčkov znaša 1005 let.

Znižana vstopnina v Postojnsko jamo za romarje. Jamska uprava opozarja p. t. voditelje vernikov na božja pota, kakor: Loreto, Trsat, Brezje itd., da je pripravljena znižati v slučaju skupnega obiska, ako se isti pravočasno naznani, vstopnino v jamo za osebo od 5 K na 1 K, da se s tem nudi prilika najširšemu občinstvu ogledati si ta božja čudežna dela v podzemeljskem svetu naše slovenske domovine.

Blagoslov II. vojne ladje »Tegetthoff« v Trstu. Dne 23. marca so spustili v Trstu v morje drugega avstrijskega morskega »velikana« — drenavt jih imenujejo. Za avstrijsko morsko moč je to velike važnosti, zato je prišel k blagoslovu kardinal dr. Nagl, ki je bil v spremstvu tržaškega škofa dr. Karlina in vojaškega škofa Bielika navzoč pri veliki svečanosti. Vsi cerkveni dostojanstveniki so se potem podali v Gorico in na Sv. Goro, kjer so ob desetletnici smrti kardinala Missia pomolili na njegovem grobu. Eminenca kardinal Nagl je v Gorici tudi obiskal razne zavode: centralno semenišče, zavod Salezijancev itd.

Ne smemo molčati. Po Avstriji se množe človeški družbi nevarna gnezdišča: prostozidarske lože, društva framasonov. Kaj so ti ljudje in kaj nameravajo, kaže Francija, izpričuje Portugalska. Kljub temu, da so pri nas v Avstriji te družbe zakonito prepovedane, vendar se nihče ne gane, da bi se postava tudi uporabila. Znano je, da obstoji taka loža v Trstu, v Pulju in Opatiji. (Da so tudi po drugih večjih mestih, je itak tudi znano, a omenjamo te kraje, ki so takorekoč

pred durmi naših zunanjih sovražnikov in pa v naši ožji domačiji.) V Opatiji so jo ustanovili odurni židovski Mažari, ki hočejo dobiti v last vse naše lepe južne kraje; svoj sedež ima v hotelu »Stephanie«. Žalostno, da ima tudi oddelek za ženske. Policija je o vsem tem poučena, pa molči. Če imamo paragraf, zakaj se pa ne uporabi? Ako se kje ustanovi kaka nedolžna, za mladino prekorišna Marijina družba med dijaki, je pa takoj toliko poizvedovanja, pisanja in prerekanja, kakor da bi se bližal Turek.

Goriško. Imeniten gost v Gorici. Sredi mesca sušca je posetil Gorico eminenca kardinal dr. Nagl v spremstvu tržaškega škofa dr. Karlina. V čast kardinalu je stala v veži nadškofijske palače častna vojaška straža. Kardinal dr. Nagl je šel, spremljan od tržaškega škofa, tudi na Sveto Goro, kjer je pomolil na grobu pokojnega kardinala Missija, ki je umrl ravno pred desetimi leti. Obiskal je kardinal tudi še razne zavode v Gorici, kakor centralno semenišče, zavod Salezijancev itd. — **Koroški romarji** so v mesecu aprilu v dveh romarskih vlakih prispeli na Sveto Goro pri Gorici počastit Mater božjo. — **Duhovske spremembe.** Premeščen je preč. g. kurat Valentin Batič iz Livka v Lom. V Livek pride za kurata preč. g. Anton Pisk, dosedaj prvi kaplan v Tolminu. Preč. gosp. Anton Rutar, drugi kaplan v Tolminu, je imenovan za prvega kaplana istotam. — **Pa še nekaj iz Gorišk'ega!** Kaj pa? Plesi so spet začeli. Mladina mora sedaj dvojno nadomestiti, česar se je zdržala v postu. Na Krasu, v Furlaniji se ples za plesom napoveduje. Kako potrebne bi bile v mnogih krajih Marijine družbe, tretji red in druga izobraževalna društva! Dal Bog, da bi se vendar že enkrat spremenile te razmere, da bi se omejili ti plesi, kjer je toliko pohujšanja, preteпов! Trebalo bi se z vsemi sredstvi upreti. Vsi odločilni faktorji — na krov! — **Evharistični shod** duhovnikov se je vršil 18. aprila v Gorici v semeniški cerkvi.

Iz Gorice. Zadnji dopis iz Gorice v »Bogoljubu« je kaj resničen. Potem ko je povedal marsikako žalostno novico, vzkliznil je: In v očigled temu vse spi! Povedati bi moral, da Lahi ne spijo in da hočejo zopet dobiti v roke celó novo kapucinsko cerkev, proti kateri niso pokazali posebne nagnjenosti, ko se je z velikimi žrtvami zidala. Zdaj pa agitirajo pri nji na vse kriplje za laški tretji red, za novo zastavo, petje itd. V bližini od tam zidajo drugo novo cerkev — tudi s slovenskim denarjem — v čast Srcu Jezusovemu, kjer bo tudi — kakor vse kaže — vse laško; tembolj, ker je skoraj tikoma že dalje časa jezuitski samostan, seveda laški. Tako bota nadomeščali ti dve cerkvi ono na starem pokopališču, ki je bila projektirana že pred 20 leti, pa je izostala vsled laške napetosti na tukajšnjem magi-

stratu. Kar pa zadeva redovnice, je več bridkega, kakor je povedal dopisnik. Te dni so izpustili n. pr. kar tri slovenske redovnice, izmed katerih je bila ena že čez deset let v samostanu. Le-ta je povedala, da so ji notri sežgali vse slovenske molitvene bukve. Kaj pravi Bog?

Iz Krope. Na velikonočno soboto je umrla tu občeznana žebjarica Helena Šmitek. Bila je v našem kraju najstarejša žena, stara 84 let. Pokojnica je bila znana po vsej Kranjski vsled žebjarške trgovine, katero je mnogo let uspešno vodila. Bila je strogo krščanska žena, ki je vzgojila svoje hčere v najboljšem duhu. Priporoča se v molitev. Pokoj blagi duši!

Brockway, Minn., Severna Amerika. Tukaj je ena najstarejših slovenskih naselbin v Združenih državah. Pred več kot štiridesetimi leti so naši predniki postavili čedno cerkvico. Za njih dušni blagor so skrbeli precej let očetje benediktinci iz sosednega samostana. Pozneje so dobili stalnega duhovnika. Pred par leti smo si postavili novo cerkev. Skoro deset let pastiruje med nami č. g. Ivan Trobec. Da imamo lično novo cerkvico in vse lepo urejeno, se imamo zahvaliti njemu. Imamo štiri cerkvena društva, moški sv. Štefana, mladeniči sv. Alojzija, žene rožnivenške Matere božje, dekleta brezmadežne Device ter podporno društvo katoliških gozdarjev. Žensko in deklinško društvo je zadnje poletje obhajalo 25 letnico. Ob tej priliki ste obe imeli novo zastavo. — Zadnje poletje smo imeli tudi sv. misijon, katerega bomo letošnje leto zopet ponavljali. — Fara šteje kakih 80 družin, večinoma slovenskih. Tudi imamo nekaj nemških družin. Smo vsi večinoma farmarji (kmetovalci). — Ob nedeljah imamo molitveno uro. Tudi vsakdanje sv. obhajilo imamo. Od konca meseca junija do konec januarja smo imeli čez 6000 svetih obhajil. — Na praznik sv. Štefana, našega farnega patrona, je bil v mašnika posvečen v tukajšnji cerkvi po mil. g. škofu Jakobu Trobcu preč. g. Ivan Oman, rojen tukajšnji Slovenec. 27. decembra je daroval prvo sv. mašo. — Pozdrave čez široko morje. Ob priliki še kaj, ako bi vas veselilo. (Seveda, seveda, prosimo. Pozdrav istotako tudi Vam!)

Književnost.

Šmarnice arškega župnika Janeza Vianeja za leto 1912. Šmarnice, ki so iz francoščine pre-stavljene že v mnogo drugih jezikov, obsegajo poljudno in poučno razlago lavretanskih litanij. Kot zgled je pa opisano sveto življenje arškega župnika, blaženega Janeza Vianeja, ki je bil eden največjih čudodelnikov novejšega časa. Blaženi Janez Vianej je bil posebno goreč spovednik in je čudežnim potom izpreobrnil mnogo najtrdo-

vratnejših grešnikov, kar je tudi razvidno iz zgledov, s katerimi so Šmarnice prepletene. Te Šmarnice, posebno pa molitvenik, so se jele širiti po svetu posebno tedaj, ko so razni brezverci najbolj napadali izpoved; kajti ravno iz življenja župnika Vianaja je razvidno, kak blagoslov je izpoved za vse kristjane. Skoro ne poznamo Šmarnic, ki bi se odlikovale s tako privlačno silo žive vere in nudile poleg tega tudi toliko duševnega bodrila. Gotovo se bodo tedaj mahoma priljubile in razširile, kar tudi zaslužijo. Dobivajo se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Šmarnice. 18 Marijinih pesmi za mešani zbor, deloma z orglami, zložil p. Hugolin Sattner, založila Katoliška Bukvarna v Ljubljani. Drugi pomnoženi natis. Cena partituri 3 K, glasovi po 50 vin. V tej zbirki se nahajajoče Marijine pesmi je prištevati med najlepše, kar jih je zložil naš priljubljeni in sloviti p. Hugolin na čast preblazeni Devici Mariji.

Za naše odre na deželi. Pred kratkim je izšel 18. in 19. zvezek znane »Zbirke ljudskih iger«. Cena 1 K 60 vin. Obsega 4 igre za moške in 2 za ženske vloge. — Posebnost tega zvezka je, da vsebuje tri protialkoholne igre, ki so zelo velikega vzgojnega pomena za ljudstvo. Tu stoji na prvem mestu »Dekla božja«, izvirna štiridejanska žaloigra od dr. L. Lenarda, ki se je igrala na Ljudskem odru v Ljubljani in dosegla velik uspeh. »Dekla božja« je pretresljiva slika bede, ki jo alkohol povzroča, in izraža misel: Dokler bo pijanska strast vladala, bo ženska mučenica! — Drama »Rešitelj« slika boj učitelja proti krčmarju, ki je spravil veliko kmetov na rob propada. Učitelj zmagaja in s tem se vrnejo treznost, izobrazba, mir, zadovoljnost in krščansko življenje v faro. — Proti pijanstvu pa je naperjen tudi enodejanski igrokaz »Pijavka«. — Krasna izvirna igra »Junaške Blejke« pa predstavlja zgodovinski dogodek, ko so blejska dekleta leta 1813. branile blejski otok pred Francozi, ki so hoteli oropati cerkev. — Zvezek se naroči v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. Naše deželske odre opozarjamo na to zbirko, ki obsega same dobre, ljudske in poučne igre.

Za pobožna premišljevanja. Ravnokar je izšla nova krasna knjiga v obliki molitvenika z naslovom: »Bog med nami. Premišljevanja in obiskovanja v presvetem zakramentu pričujočega Boga.« — Sicer imamo Slovenci že precej molitvenikov, vendar pa nobenega, v katerem bi bila tako globoko zasnovana najvselejša resnica krščanstva, namreč resnica o sv. Rešnjem Telesu med nami živo pričujočega Boga. Nimamo knjige, v kateri bi se tako lepo zrcalila vzvišena ljubezen do najsvetejšega zakramenta. Knjižica je primerna za duhovnike, pa tudi za vse druge vernike, ki žele sami zase kar najvrednejše častiti Jezusa v sv. zakramentu med nami pričujo-

čega. Radi globokosti svojih misli je molitvenik tudi izobraženim laikom zelo priporočljiv. — Naroča se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani in stane z rdečo obrezo 1 K 80 vin., v fino usnje z zlato obrezo 2 K 50 vin., po pošti velja vsak izvod 20 vin. več.

V molitev se priporočajo:

Dalj časa bolan mladenič in bolna mati. — Neka družbenica, da bi v kratkem opravila dobro dolgo spoved in da bi bila potem stanovitna. V velikih dušnih težavah se toplo priporoča sestram v molitev. — Neka uboga večletna bolnica na Dolenjskem. — Vsi, ki so se našim prošnjam priporočili.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: G. Z. v Mostah pri Ljubljani. — Dve osebi za milost dobrih duhovnih vaj. — F. Z. iz Višnje gore. — M. Šmon, Rodica-Mengeš. — F. Z. s Krke. — N. Jereb iz Ljubljane. — Neka Mar. hči. — I. Benedičič, Martinvrh. — Florijan Šporn, usmiljeni brat, Kainbach pri Gradcu.

UDELEŽENCEM EVHARISTIČNEGA KONGRESA

bodi tukaj še enkrat jasno povedano:

Pristopnina h kongresu je trojna: 10 K ali 6 K ali 2 K. Kdor plača 10 K, se bode lahko udeleževal vseh prireditvev kongresa, dobi poseben znak, dalje nemško pisano knjigo »Vodnik po Dunaju« ter popolno in ilustrirano poročilo o kongresu, ki se dotičnemu svoječasno po shodu dopošlje. — Kdor plača 6 K, ima iste ugodnosti kakor prvi, samo poročila ne dobi. — Kdor plača 2 K, bode imel pristop k prireditvam kongresa enega poljubnega dneva, ne dobi pa ne knjig ne znaka. Vsi udeleženci, ki plačajo pristopnino, bodo imeli pravico do znižane cene pri vožnji po vseh železnicah avstrijskih in ogrskih, in sicer:

Samo polovico vozne cene plača tisti, ki se bode vozil v III. razredu, bodisi pri osebnih, bodisi pri naglih vlakih; polovični listek I. in II. razreda brzovlaka daje pravico za vožnjo v istih razredih pri osebnih vlakih; celi listek za I. in II. razred osebnih vlakov velja za vožnjo z brzovlakom v istem razredu. — Te znižane cene veljajo od 5. do 22. septembra t. l. za daljave, ki znašajo več kakor 50 km za vožnjo na Dunaj in nazaj.

Koliko bodo znašali vsi troški za pot na Dunaj, se danes še ne dá natanko povedati. Cenijo pa, da s 50 do 60 kronami se bo v III. razredu izhajalo.

Naloga predstojništva M. D.*

O nalogah predstojništva M. D. je govoril »Bogoljub« v zadnjih številkah lanskega leta. Potem so pa prišle vmes druge reči in so to pisanje prekinile. Zdaj pa je treba obljubljeno delo nadaljevati.

Naloga predstojništva je v glavnem dvojna: 1. vsestransko skrbeti za prospeh in napredek družbe, 2. družbo nadzorovati.

Pomudimo se danes malo pri prvi točki.

Ni pa mogoče vsega nadrobno našteti, kaj naj predstojništvo dela in kako za družbo skrbi. Največ je pri tem ležeče na duhu, na gorečnosti predstojnikov. Če so ti sami polni dobrega duha in vneti za družbo, bodo tudi sami videli in našli delo, ne da bi jim bilo treba vsako stvar s prstom pokazati: To-le delajte! Če pa pravega duha in gorečnosti manjka, potem jim tudi vse naštevanje dosti ne pomaga.

Nakratko povedano: Vse naj store, kar vedo in znajo, da bi družba bolje prospevala in napredovala! Razume se, da vse v soglasju in z odobrenjem družbenega vodnika. Brez njegove volje se ne sme nič zgoditi.

Nikakor pa ni prav, da bi predstojništvo čakalo samo migljajev in ukazov vodnikovih. Sami morajo kaj misliti na to, kaj bi družbi koristilo, sami navete in predloge staviti: Tole in tole storimo!

Predvsem mora vsak ud predstojništva pridno in pazljivo prebirati »Bogoljuba«. Tukaj lahko največ misli dobi in se nauči, kaj bi bilo dobro pri njihovi družbi. Vse, karkoli tukaj dobrega

in spodbudnega berete, skušajte tudi pri vas vpeljati! In sicer kakor hitro mogoče.

Ločiti je nekoliko treba: članke pa dopise. V člankih imate navodila, kako ravnajte; v dopisih pa z g l e d e, kako ravnajo drugod. Posebno, kar se tiče prvega: navodil, jih skušajte čim najprej in kar najbolje v dejanju izpeljati.

V ta namen, da se kaka stvar pri posamezni družbi izpelje, so potrebne seje. Večje družbe naj bi imele seje vsak mesec, manjše pa vsaj vsak drugi mesec. Brez sej pa predstojništvo nima pravega pomena. Seja mora biti ob svojem času, tudi če duhovni vodnik ne more zraven priti. Časih je še bolje, da so udje predstojništva sami med seboj skupaj; si bolj svobodno vse povedo. Seveda morajo svoje posvetovanje (ustno ali pisмено) predložiti v odobrenje vodniku. Pa tudi vpričo vodnika naj pri seji vsak pové, kar ima na srcu. Tam je čas govoriti, ne — za hrbtom.

Ko ste torej v »Bogoljubu« brali kako novo navodilo ali priporočilo, potem pri prvi seji, ki jo imate nato, sprožite to stvar: No, ste brali v zadnjem »Bogoljubu« o tem in tem? Kako bomo storili pri nas?

Ena taka stvar naprimer je bila: »Duhovni darovi za sv. očeta«, priporočeni v eni zadnjih številk lanskega leta. Dalje »olepševavni odseki«, ki naj bi prevzeli skrb za znamenja ob potih, o čemer je bil govor v zadnji številki.

Zdaj pa berite danes dopis z D o b r o v e, ki je nalašč dejan na prvo mesto, da bi ga ne mogli prezreti. Poglejte, kako so tam »Bogoljubovo« priporočilo izpolnili natanko

* Odslej bomo namesto celih besedi »Marijina družba« pisali časih samo prve črke »M. D.«

in brez odlašanja. Da, tako je treba! Ko bi povsod tako delali, to bi bilo res veselje!

Kako ste pa pri Vas naredili? Ste kaj govorili o tem pri seji? Morda nič? ... (Kar se tiče duhovnih darov za sv. očeta, prosimo, le hranite jih, tiste, ki ste jih že opravili, kakor tiste, ki jih še boste. Ko pride čas, da pojedemo v Rim, boste pa sporočili, koliko ste jih nabrali od tistega časa dalje, kar je »Bogoljub« pravičito priporočil.)

Podobno naj bi se ravnalo tudi z z g l e d i živahnega delovanja v dopisih. Dopisi imajo ravno ta namen: bravece vzpodbujati k posne-manju. Ne rečemo, da morate v vsaki župniji

prav vse imeti in vpeljati, o čemer berete, da imajo po drugih krajih. Toda v marsičem bi jih vendar lahko posnemali. Sprožite torej pri seji: V »Bogoljubu« beremo, da imajo to in to tam in tam, — pri nas pa tega še nič. Poskusimo tudi pri nas! Mi vendar nočemo biti zadnji!

Vzemimo odseke. Tri leta že piše o tem »Bogoljub« v vsaki številki, pa marsikje jih še zdaj ne poznajo. — Kaj neki dela predstojništvo v takih krajih? O čem se posve-tuje, kadar pride skupaj?

Člani predstojništva, ki ste zato izvoljeni, da skrbite za družbo, zavedajte se svoje na-loge! Zganite se in gibljite vedno pridno!

Marijina svetinja.

Iz latinščine prestavil in uglasbil Vinko Vodopivec.

Andante

1. Za - ščit - ni - ca vsem ver - na	Ti,	Vse, Bož - ja	Ma - ti,	Te sla -
2. Kdor je s sve - ti - njo o - kra - šen,		Naj v varstvo	Ti bo	iz - ro -
3. Naj za - lost - nim to - laž - bo da		In naj o - zdra - vi	bol - ne -	
4. O Je - zus, ki si vmi - ra - joč		Nam Ma - ter	svo - jo	dal v po -

1. vi.	Hči E - vi - na brezmadež - na,	Iz - bri - ši	greh nam iz sr - ca!
2. čen.	Sve - ti - nja naj bo v boju moč	In ščit, ki	zmaga pe - kla noč.
3. ga;	In v smrtni u - ri naj nam bo	Porok, da	pri - de - mo v ne - bo.
4. moč,	Na prošnje Ma - te - ri - ne daj	O - tro - kom	njenim sve - ti raj!

Zaščitnica vsem verna ti,
Vse, božja Mati, te slavi;
Hči Evina brezmadežna,
Izbriši greh nam iz srca.

Kdor je s svetinjo okrašen,
Naj v varstvo ti bo izročen,
Svetinja naj bo v boju moč
In ščit, ki zmaga pekla noč.

Naj žalostnim tolažbo da
In naj ozdravi bolnega;
In v smrtni uri naj nam bo
Porok, da pridemo v nebo.

O Jezus, ki si umirajoč
Nam Mater svojo dal v pomoč,
Na prošnje Materine daj
Otrokom njenim sveti raj!

Kadar se družabniki selijo . . .

(Gg. vodnikom in družabnikom.)

Marijini družabniki in družabnice, ki se preselijo bodisi za stalno, bodisi začasno, iz domačega kraja v mesto, zlasti Ljubljano, se morajo v svojem novem kraju vpisati kot gostje ali kot člani v to ali ono Marijino družbo in tukaj hoditi k mesečnim shodom; drugače se v tolikih nevarnostih popolnoma izgube. Izročiti takim pred odhodom samo izkaznico ne zadostuje. Treba je o priselitvi Marijinega otroka pismeno obvestiti družbenega vodnika dotičnega kraja. Če

se pa kdo preseli v Ljubljano, naj se o tem vsaj na dopisnici obvesti škofijski vodnik. Marijinemu družabniku pa, ki odhaja, naj se naroči, da se naj v Ljubljani o prvi priliki zgłosi v zakristiji misijonske cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se dobe najlažje vsak čas potrebna pojasnila o raznih ljubljanskih Marijinih družbah in o mesečnih shodih. V Trst pa naj se piše oziroma oglašča pri č. g. Fr. Guštinu, kaplanu pri sv. Antonu novem.

Evharistični odseki, na delo!

Na uho nam je zadonelo letos veselo naznailo po naših pastirskih listih: Vesela slavnost se bo vršila letošnje leto, evharistični kongres na Dunaju. Letošnje leto je posvečeno, kakor smo slišali, presvetemu Zakramentu. Kaj pa bodo storili nato evharistični odseki? Na delo letos z vso močjo! Posvetimo to leto Jezusu vse, svojo dušo in telo, svoje moči in delo! Skrbimo, da se bode častilo presv. Rešnje Telo vedno in vsak čas! Vpeljite molitvene ure, da se bo molilo vsako nedeljo pred rano in pred pozno sv. mašo. Vsak trenutek prostega časa prinesimo pred Jezusa ter mu ga žrtvujemo. Evha-

ristični odseki, ki ste ustanovljeni ravno zato, da bi napravili največ veselja evharističnemu Jezusu, zganite se! Najlepše in največje veselje mu bomo napravili s tem, če ga bomo pogosto sprejemali v svoje srce. Hčerke Marijine, pogosto sv. obhajilo nam bo dalo dovolj moči in kreposti proti sovražnikom naših duš! Vpeljujmo vsakdanje sv. obhajilo; vsak dan naj nam bo pogrnjena miza božja! Poročajmo potem v »Bogoljub«, koliko se je prejelo vsak mesec vsakdanjih sv. obhajil. Gotovo bo »Bogoljub« rad sprejel, kajne? (Gotovo! Ur.)

Šmarnicam.

V tihem gaju s hrepenenjem
skrbno sem iskala,
da v grmovju med zelenjem
šmarnic bi nabrala.

Šmarnice, deviško cvetje
rajske Vladarice,
tukaj našle ste zavetje,
ljubke krasotice!

Tu nebeška rosa lice
vam pomlaja vaše,
ključ nebeške Vrtnarice
vam odpira čaše.

Le cvetite, le duhtite
mirno v rosni travi,
šmarnico nebes krasite
prosto tu v naravi! . . .

Jaz pa hočem ji nabrati
drugo cvetno kito,
jo v darilce njej podati
skrbno skupaj zvito:

Srčno hočem jo prositi,
da povsod bi vzkilile
cvetke, ki za vzor častiti
Njo bi izvolile.

Kako se gibljemo.

Z Dobrovc. V naši dekliški Marijini družbi so se pri shodu dne 8. oktobra 1911 sklenila in naročila sledeča **dobra dela** v prid in tolažbo **sv. očetu**: 1. Vsako nedeljo in praznik molitvena ura od 1. do 2. — 2. Vsak mesec po en križev pot. — 3. Vsak mesec po eno sv. obhajilo v namen sv. očeta. — 4. Vsak mesec po en rožni venec v namen sv. očeta. — Naročilo se je točko 1. opravljajo družbenice po možnosti; točke 2. do 4. opravljajo vse! — Pri shodu 14. aprila 1912 se je vršil pregled imenovanih vaj in se je našlo, da so se družbenice v povoljnem številu udeleževale vaj in to duhovno miloščino naklonijo sv. očetu. — Radi bi bili naredili tudi zbirko materijelnih darov, pa nam je bila zbirka za »Dom« napotu. — Vsled inicijative v uvodniku »Križi in znamenja ob potih« v »Bogoljubu« X., št. 4: se je pri shodu 14. aprila ustanovil »olepševalni odsek«, ki sestoji iz 8 članic in bo imel nadzorstvo nad križi in znamenji v župniji Dobrova. Marsikaj nelepega in nedostojnega bo izginito. — Op. uredništva. Tako je prav! T a k o j naj se stori, kar se dobrega priporoča. Dobrovska družba bodi zgled točnosti in ročnosti v izvajanju »Bogoljubovih« navodil!

Sv. Tomaž bl. Ormoža. Tukaj se je od 8. do 17. marca obhajal sv. misijon, katerega so s posebnim blagoslovom božjim vodili č. g. oo. kapucini. S pretresljivimi pridigami so privabili župljane, blizu 2200, k sv. zakramentom. Udeležba je bila ogromna. Med časom sv. misijona se je prejele okoli 8000 sv. obhajil. Ne samo ženske, ampak tudi moške in mladeniči so bili vsak dan pri sv. obhajilu. V petek je cela župnija darovala sv. obhajilo za svoje rajne. V nedeljo, sklepni dan, pa je zopet cela župnija darovala sv. obhajilo za svojega nadpastirja, premil. knezoškofa; torej okoli 2200 svetih obhajil, njim v tolažbo! — Lepo število Marijinih sinov in hčerá prihaja vsak dan k angelski mizi, nekaj pa večkrat v tednu. — Tudi družba treznosti in popolni abstinentje imajo svoje člane. Pa zdaj po svetem misijonu še več korajže in požrtvovalnosti za dobro stvar!

Iz okolice ljubljanske. V v s p o d b u d o. Ker vedno čitam v »Bogoljubu«, da so dekleta, ki zelo agitirajo in opravljajo apostolsko delo, naj tudi jaz sporočim, za kaj agitiram. Dobila sem že letos naročnike za »Slovenca«, »Domo-ljuba«, »Bogoljuba« in »Angeljčka«. Potem pobiram za Vincencijevo družbo, potem za Mohorjeve knjige, leta 1911. sem dobila 20 novih udov. Za abstinenco sem dobila 4 člane I. stopnje. V Marijino družbo sem tudi spravila nekaj deklet. Vrhu tega so mi pa še poslali z Rakovnika polo

za pobirati. Tako, da mi že pravijo, da od fehtarije živim. Nič ne rečem, da ne živim. Res živim, pa le od Boga. Sedaj pa, katera bere »Bogoljuba«, naj sklene, da hoče vsaj eno delo prevzeti, potem pa ne bomo brale v »Bogoljubu«, da so otroci sveta modrejši od otrok svetlobe.

Z Dunaja. Z velikim veseljem smo pričakovale slovenske Marijine hčere na Dunaju praznika Oznanjenja Device Marije. Kako bi ga tudi ne, saj je bil ta dan veselja poln dan za nas, ker smo zopet enkrat Marijo skupno počastile. Zbralo se nas je nad stodvajset slovenskih Marijinih družabnic v loretski kapelici avguštinske cerkve pred Marijinim oltarjem, kjer so nas prečastiti gospod voditelj slovenske službe božje razveselili zopet z malim slovenskim shodom. Ginljiv govor, katerega smo z veliko pazljivostjo poslušale, spodbujal nas je, kako naj se v tujini Marije, svoje Matere, še tesneje oklenemo ter njene prave in zveste hčere ostanemo. Ponovili smo glasno »posvečenje«; donelo je milo slovensko petje ženskega cerkvenega zbora in zahvalna pesem, ki smo jo skupno vsi zapeli. Tudi Marijin oltar smo okrasile s svežimi cveticami. Marsi katero oko je bilo solzno, ker vzbudil se je še bolj spomin na domačo Marijino družbo, in blagrovale smo svoje sestre v mili slovenski domovini, katere nam ne bodo zavidale sreče, ki smo jo užile v onem blaženem trenutku. O, v tujini se človek šele uči spoznavati srečo, ki se je doma nismo zavedale, in ceniti slovenski pregovor, ki pravi: »Ljubo doma, kdor ga ima.«

Brezovica pri Ljubljani. Od 3. do 10. marca smo imeli misijon. Vodili so ga preč. gg. p. lazaristi. Udeležba vseskozi zgledna. Seveda izjeme so povsod — kakor dobiš na vsakem drevesu suho vejico. Končna procesija nad vse veličastna. — Žalostna je vest, ki jo poročamo, da je veliko soboto ponesrečil in nagloma preminul 16letni mladenič Franc Kozamernik iz Brezovice, član Marijine družbe in izobraževalnega društva. Dasi neprevidena smrt, vendar dobro pripravljena — to trdno upamo — ker pokojni je bil blagega in nepokvarjenega srca. Pokoj njegovi duši! — Prvo nedeljo majnika praznuje tukajšnja dekliška Marijina družba slovesno desetletnico svojega obstanka. Sosedne družbe dobe ob pravem času obvestilo, kličemo pa že sedaj: Dobro došle, da se navdušimo iznova za geslo: »Pridi k nam Tvoje kraljestvo po Mariji«. — Tudi mladeniška Marijina družba želi slovesno praznovati svoj desetletni obstanek. Prosi, ali bi ne bilo umestno, da se v večjo spodbudo in navdušenje ob tej priložnosti vrši na Brezovici dekanijski shod mladeniških Marijinih družb dekanije ljubljanske okolice? Če se

uresniči naša želja in prošnja, sporočimo podrobnosti pozneje. (Prosimo, le gotovo! Ur.)

Brezovica. Naša dekleška Marijina družba bo obhajala svojo desetletnico prvo nedeljo prihodnjega mesca, t. j. 5. majnika. Izbrala si je to nedeljo, ker upa, da se bo slavnost najlepše izvršila v mesecu, ki je posebno posvečen Mariji in najprijetnejši v letu. Dopoldne bodo dekleta same obhajale in opravljale svojo pobožnost. Popoldne ob 2. bo pa slavnostni govor, katerega prevzame iz blage naklonjenosti dekanjski nadzornik Marijinih družb preč. gosp. J. Plantarič. Potem bodo dekleta predstavljale v Katoliškem domu igro »Na Marijinem Srcu«. K slavnosti so povabljeni prav uljudno bližnje in daljne tovarišice Marijine družbe, vsaj za popoldne.

Iz Budimpešte. Ne morem vam popisati, dragi bravci »Bogoljuba«, kako ljub mi je »Bogoljub« tukaj v daljnem mestu od moje domovine. On mi je najboljši prijatelj. Obišče me točno ob mescu ter mi prinaša vedno dosti lepega ter zanimivega branja. In veseli me, ker izvem v njem zmiraj kaj o svojih rojakih. O, da bi si ga vsaka dekle naročila, ki se poda v daljne kraje! Pridiže ne slišim nikoli v slovenskem jeziku, le v ogrskem in nemškem, katerih jezikov sem se že dosti naučila. Dekliške in mladeniške družbe so tudi tukaj. Prav dosti je pobožnih kristjanov, pa več je Judov, ki tako oskrunjajo dneve Gospodove, da so vse praznike v tednu trgovine odprte, kakor na sv. božični praznik, kar še nikoli in nikjer nisem videla. Zelo rade prebirajo »Bogoljub« tudi slovenske usmiljenke, katerih nekatere so tukaj v bolnišnici, med njimi tudi moja sestra. Naj zadostuje za enkrat. Bodi mi pozdravljen »Bogoljub«!

Zagorje ob Savi. Naša dekleška Marijina družba je obhajala 3. novembra 1911 svojo desetletnico. Sprejetih je bilo prvokrat po prevzvišenem g. knezoškofu 56 deklet. V desetih letih je bilo sprejetih nad dvesto; od teh jih je umrlo 11, v zakonski stan je stopilo 50, izključene so bile 3, nekaj jih je šlo na tuje, 3 so si boljši del izvolile, šle so v samostan, nekaj plev je pa veter odnesel. Hvala Bogu in Mariji, da je sploh ostala naša družba še pri življenju vkljub vsem nasprotnikom, katerih pri nas ni malo. Sedaj šteje družba 96 udov. Skupno sv. obhajilo imamo vsak Marijin praznik in popoldan molitveno uro pred odprtim tabernakelnom. Splošno prejemamo sv. obhajilo vsak mesec, nekatere tudi vsak teden. Imamo tudi molitveno apostolstvo z zadostilnim sv. obhajilom. Tudi v družbo treznosti smo stopile eno leto za poskušnjo, ki smo jo srečno prestale. Romanja smo se udeležile: Marijinega kronanja na Brezjah, trikrat na Sv. planino, enkrat smo počastile lurško Marijo v Polšniku in slavja v Šmartnem pri Litiji o priliki desetletnice ondotne družbe. »Bogoljuba« prav pridno prebiramo.

Kako veselo je brati, kako napredujejo Marijine družbe.

Šmartno pri Slovenjem Gradcu. Tega-le krajevne imena menda še nihče ni čital v »Bogoljubu«. Sicer že več let obstoji tukaj dekleška Marijina družba, pa živela je dozdaj bolj skrito. Letos pa je stopila na dan ter pokazala svetu, da živi. Poprijela se je z vso vneto družbenih pravil ter pridno zahaja k mesečnim shodom. Družba ima 72 rednih udov in 28 kandidatinj. Ena vrlopridna, vzorna družbenica se je sicer ločila od družbe, toda le navidez; v resnici je še ostala Marijini družbi zvesta, prav vneta Marijina hčerka; omožila se je namreč ter dobila sebi skoziinskozi vrednega mladeniča za moža, predlanskega jeruzalemskega romarja. — »Bogoljubov« prihaja letos sem okoli 30 števil in ga Marijina dekleta prav z veseljem prebirajo. Razni potrebni odseki se še niso razvili, pa se pridno pripravljajo. Tudi igre je priredila Marijina družba letos že dvakrat in s prav dobrim uspehom; dekleta so rešile svoje vloge res izvrstno. — Mrzel veter brije po Mislinjski dolini proti kršč. slovenskemu napredku, pa žarki krščansko-socialnega solnca bodo tudi odtod prepodili zimo in mraz.

Kotmaraves na Koroškem. Dne 25. marca je minulo šest let, odkar se je ustanovila Marijina družba. Ustanovili so jo prečastiti gospod Janez Ebner. Sprejetih nas je bilo prvokrat 13, drugokrat 16 v obletnici. Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo in vsako drugo nedeljo shod. Namesto pa da bi družba naraščala, se je le pomajšala. Tri so stopile v zakonski stan, ena je stopila v samostan, 13 se jih je izbrisalo, sedaj je nas vseh 6. Težava je pri družbi, ker se voditelji večkrat menjajo. Sedaj imamo že četrtega. Prepevamo tudi lepe pesmi pri družbenih shodih iz Ljudske pesmarice in iz Slava Brezmadežni, uprizorile smo tudi igro »Lurška pastirica«. Vsako leto gremo na božjo pot, največkrat v Gosposveto in na Žihpolje. Bog daj, da bi se kotmirška dekleta bolj zanimala za Marijino družbo! (Zares bi bilo potrebno. 6 — to je pa že revščina! Na Koroškem se kar ne more ogreti. Ur.)

Drežnica. Tudi pri nas, dragi »Bogoljub«, se pridno gibljemo. Ustanovili smo treznostni odsek, za katerega je veliko zanimanja med dekleti. V I. stopinjo jih je vpisanih 38, v II. stopinjo 40. — Zdaj se snuje tudi evharistični odsek. Sploh je življenje med dekleti v veliki večini zgledno in požrtvovalno, v zglede občanom. Posebno se kaže tudi letos pri zidanju nove cerkve, ko imamo veliko dela pri robotah; pomagajo tudi dekleta z velikim veseljem pri vsakem delu.

Breznica. V dneh 22. in 23. marca je imela naša dekleška Marijina družba duhovne vaje, ki so jih vodili urednik »Bogoljuba«, preč. gosp. J.

Kalan. V nedeljo, ko so za sklep duhovnih vaj v kratkem nagovoru nas še spodbujali k stanovitosti, smo pristopile skupno k sv. obhajilu, ravnotako tudi v ponedeljek na Marijin praznik in se obakrat po sv. obhajilu slovesno posvetile Mariji. V nedeljo zvečer je Marijina družba priredila igro »Fabiola in Neža«. Oba praznika so imeli vse cerkvene govore. V nedeljo popoldne po litanijah so nam pa v natlačeno polni dvorani kat. izobraževalnega društva predavali o abstinenca in svoj govor pojasnjevali s slikami. Da ti govori niso bili zastoj, bomo pokazale prihodnjč, ko bomo poročale o odsekih.

Vič. Iz letnega poročila dekliške Marijine družbe na Viču posnemamo v kratkem sledeče: Družba ima za tako veliko župnijo primeroma malo članic, namreč s hospitantinjami in kandidatinjami vred samo 80. Različni predsodki ovirajo vstop v družbo. A kar jih je, so organizirane dobro. Apostolsko delo v družbi izvršujejo štirje odseki: Treznostni, evharistični, izselniški in časniški. Treznostni odsek šteje 10 članic I. stopnje in 24 članic II. stopnje. Upamo pa, da se bo to število kmalu pomnožilo. Evharistični odsek šteje 14 članic, ki pristopajo k sv. obhajilu deloma vsak dan, deloma večkrat na teden; obenem nekatere izmed teh požrtvovalno skrbijo za snazhenje in olepšavo cerkve. Ta odsek je poskrbel tudi, da so se med družabnicami pridno nabirali duhovni darovi za sv. očeta in se bodo še nadalje, ker se je letošnje romanje v Rim prelozilo. Izselniški odsek je pri nas vsled neprestanega priseljavanja in izseljavanja posebno velikega pomena; v več slučajih se je že izkazal kot prav potreben. Časniški odsek je posebno okrog novega leta vršil svojo nalogo. Nabral je dvajset novih naročnikov za »Bogoljuba«, tako da je število naročnikov naraslo na 65. Tudi število nekaterih drugih dobrih katoliških časopisov se je na prizadevanje tega odseka povišalo. Tekom leta se je osnoval Marijin vrtec, čegar naloga bo, skrbeti za naraščaj v družbi.

Z Vrha nad Rovtami. Od 23. do 27. marca smo imeli pri nas duhovne vaje, katere so vodili č. pater Bonaventura od Sv. Križa na Vipavskem. Vsak dan so bile tri pridige. Ljudje so se pridno udeleževali zares krasnih govorov. Zadnja dva dneva duhovnih vaj je pristopila skoraj cela župnija k skupnemu sv. obhajilu. Ob sklepu duhovnih vaj je bil slovesen sprejem 20 deklet v Marijino družbo. Sprejemali so jih č. g. Nagode, župnik od Št. Jošta. Pri nas je bilo nekaj takih mater, ki so svojim hčeram kar naravnost branile vstopiti v Marijino družbo, a sedaj so tudi te zaslepljenke spoznale, da je veliko bolje, ako se njihove hčere vzgajajo v družbi poštenih deklet, kakor pa izven družbe v slabih družčinah. Sedaj je v Marijini družbi okoli 60 članic, kar je veliko za tako malo župnijo. Sedaj bomo ustanovili tudi

odseke; najprvo evharistični in časniški odsek. Potreben bi bil tudi Marijin vrtec, posebno za dečke, kateri upamo, da se v kratkem ustanovi. Ob sklepu duhovnih vaj se je ustanovil tudi tretji red sv. Frančiška, kateremu je pristopilo okoli 50 udov.

Šmihel pri šoštanju. Dne 25. marca je priredila dekliška Marijina družba sestanek. Odbornica Ana Golob je pripovedovala zgodovino Marijinih družb. Praprotnik Antonija je deklamirala pesem »Pred sv. obhajilom in po sv. obhajilu« iz »Bogoljuba« št. 6., l. 1911. Dve družbenici ste imeli dvogovor »Najlepši kinč« iz »Bogoljuba«. Kumer Marija je deklamirala pesem »Blazeni sad tvojega telesa« ter eno pesem iz »Bogoljuba«, Hrastnik Ana je brala zgodovino vzhodnih kristjanov. Nato so še zapele družbenice Marijino pesem. Ob takšnih sestankih se navadno tudi pobira za misijone. Družba ima »Vrtec Marijine družbe« za otroke, ki se navadno shajajo vsako nedeljo v društveni sobi. Tu se jim navadno kaj bere ali razlaga, učijo se tudi Marijine pesmi, sicer pa imajo nauk ali shod vsako drugo nedeljo v mescu gospod voditelj Marijine družbe v društveni sobi za otroke. Evharistični odsek pa je odredil, da se razun drugih pobožnosti še moli vsak četrtak molitvena ura. Pevski odsek bode pa sedaj nadomestil, ker je v postu moral biti bolj tiho. Družbenice so tudi pri »treznostnem odseku«, ki ga je ustanovila »Dekliška zveza«, in sicer je pet popolnih abstinentk, 41 pa nepopolnih. Omožili ste se iz družbe letos dve. Umrla je družbenica Franca Hrastnik iz Skornega dne 18. marca 1912.

Rajhenburg. Veselo je pri nas, kadar imate Marijini družbi svoje shode. Mladičev je v Marijini družbi 138, a v drugih krajih 16. Deklet pa doma 423, duгод 74. Fantje se tuintam branijo vstopiti v Marijino družbo. Upamo, da se počasi razmere zboljšajo. — Dekliška Marijina družba je velika, zato se tudi ni čuditi, da je tuintam kakšna manj vredna članica. Splošno se vršijo shodi dekliške Marijine družbe lepo in veličastno. Ob takih priložnostih lahko fara uvidi, kolikega pomena je Marijina družba. Ali ni to najlepši zgled vsem faranom, če pristopi 450 deklet k Gospodovi mizi lepo in pobožno? — Pri zadnjih dveh shodih je bilo nanovo sprejetih 110. Bili so za Marijino družbo dnevi nepozabnega veselja.

Dolina v Istri. Pri nas smo vpeljali častno stražo vsak prvi petek v mescu. V cerkvi ni naš ljubi. Zveličar osamljen ta dan, menjajo se dekleta in žene vsake pol ure, da v goreči molitvi prebijajo pred tabernakelnom. Vsak dan sprejme tudi sv. obhajilo od 25 do 30 Marijinih družabnic. Zahvaliti se moramo tudi prečastitemu gospodu kaplanu za ustanovitev a b s t i n e n t n e družbe, kamor se je takoj po njegovem lepem govoru o abstinenca vpisalo 21 v I. stopinjo, 9 v II. in iz

Katoliškega izobraževalnega društva 18 mladeničev. Ker je tudi v naši vasi mnogoštevilna Marijina družba in nimamo svojega Marijinega doma, so prečastiti gospod kaplan sprožili misel in nas navduševali, da bi z varčevanjem toliko prihranile, da bi sčasoma tudi lastni Marijin dom imele. Bog daj!

Iz Branice. Dne 8. decembra preteklega leta imela je naša Marijina družba občni zbor, na katerem je bila izvoljena nova prednica, prejšnji se je pa izrekla zahvala za marljivo delovanje, odkar obstoji družba. — 17. februarja t. l. poročila se je prva članica naše Marijine družbe Rozalija Poljšak ter je odšla na bližnje Goče. Marijine hčerke spremile so nevesto pred oltar. Pri vходу v cerkev so jo čakale z družbenimi znaki, kjer jo je prejšna prednica nagovorila. Pred poroko bila sta obhajana ženin in nevesta in tudi vse Marijine hčerke. Po sv. maši zapele so družbenice svoji preljubljeni sestri par lepih pesmic v slovo. V zahvalo za to izkazano ljubav povabila jih je nevesta popoldne na svoj dom, kjer je bilo petja in nedolžne zabave, smeha brez greha, pa tudi brez harmonike in plesa. Pač pa so svatje zložili lepo vsoto za Marijino zastavo. Predno smo se ločile, vročile smo odhajajoči sestri v trajen spomin ljubezni lep kip Matere božje. — Lep napredek v duhovnem življenju naše duhovnije kaže se posebno v večkratnih in vsakdanjih sv. obhajilih. Tudi Marijin vrtec za dečke lepo napreduje in upati je na Marijino družbo tudi za mladeniče. — Ustanovila se je tudi Marijina družba krščanskih žen. Vpisalo se je že čez 20 mater, pa jih pristopi še več.

Kviško, dekleta braniška,

kličje vas mati deviška!

Matere skrbne,

še ve pod zastavo Marije,

da sreča za tukaj

in tam vam zasije!

Iz Žirov. Na Svečnico sta se ustanovila Marijina vrtca za dečke in za deklice. Pristopili so za enkrat le otroci iz višjih razredov, pa že teh je okrog 200. Č. g. Tomaž Klinar, prefekt v knezoškofjskem zavodu v Št. Vidu je pri sprejemu dobro razložil otrokom pomen Marijinega vrtca in jih blagroval, ker so poklonili svoja otroška srca v dar Mariji. Bili so otroci tudi sprejeti ob tej priliki hkrati v bratovščino karmelske M. B. Dasi je sprejem radi velikega števila sprejetih dolgo časa trajal, vendar so otroci prav dobro vztrajali do konca. Že zjutraj so prihitali od blizu, pa tudi od daleč s hribov k sv. obhajilu, popoldne so napravili zopet isto dolgo pot, storili so vse z neko zadovoljnostjo in veseljem. Pa Marija je kmalu presadila prvo cvetico iz vrtca v nebeški vrtec med angelje. Osem dni pozneje smo namreč spremili † Ivano Erznožnik na pokopališče. Na Svečnico je vedno povpraševala, kdaj da bo

že prišel čas, da bo šla v cerkev k sprejemu. Samega veselja ni mogla dočakati ure sprejema. Zadnji dan svojega življenja pa se ni brigala za nobeno stvar, le svetinjo M. B. in škapulir, ki ju je dobila pri sprejemu, je krčevito držala v roki in neprenehoma poljubljala sedaj svetinjo, sedaj zopet škapulir. Ganljiv je bil prizor, ki se je nudil vsakemu, ki jo je prišel pokropit, ko je ležala na mrtvaškem odru. Na vratu svetinjsca in škapulir, ob njeni glavi na eni strani podobica s tiskanimi pravili Marijinega vrtca, na drugi pa tiskano posvečenje Materi božji, ki ga je nekaj dni preje molila pri sprejemu. Upamo, da ranjka — blaga deklica moli sedaj za obstanek in za obile uspehe našega Marijinega vrtca. — J. Cegnar, kaplan.

Hoče pri Mariboru. Tu je predaval gospod poslanec dr. Karol Vrstovšek, ki neumorno dela, kakor tudi vsi drugi naši poslanci, za povzdigo ljudstva. Gospod predavatelj nam je podal jasno sliko zlasti fantovskih organizacij. Nato je razvil program organizacije Orlov. Kako je učinkoval njegov krasni govor, je pokazalo lepo število fantov, ki so se uvrstili med vrste Orlov. Pristopilo jih je takoj prvi dan že 20. Izvoljeni predsednik č. g. Ivan Baznik se najprej zahvali za zaupanje in nato še vzpodbuja fante k vztrajnemu delu. Bog blagoslovi našo fantovsko organizacijo! — Čuje se že, da se nameravajo tudi naša dekleta tesneje združiti v »Dekliški zvezi«. Tako je prav, le naprej — saj sad bodele uživale same!

Od nekod z Gorenjskega. Vprašanje. Mnogo slabih pivskih navad ima še naše ljudstvo, posebno je ponekod vkoreninjena navada, da dobe fantje od ženina denar, kateri se mora zapiti. Povsod zapijejo fantje »tolar« sami, le v naši fari ga pijejo z njimi dekleta Marijine družbe. Prosim Vas, preč. gospod vodnik, povejte, je-li se to strinja z vzvišeno službo Marijinih hčer? Da so »tolar« bolje pognali, so si najeli tudi godca, da je bilo kaj plesa zraven. — Prednica.

O d g o v o r. Takim rečem se da, če ne sploh, pa vsaj v okviru Marijine družbe čisto kratek konec napraviti. Namreč s tem, da se brez odloga izbrijejo iz družbe. Zakaj se čaka? Take jemljejo ves kredit Mar. družbam. Tu je treba le večje natančnosti in odločnosti, pa bo hitro konec takim kričečim izgredom! V Marijinih družbah morajo biti res dobra, pametna in pobožna dekleta, ali naj pa rajši družbe ne bo!

Iz Škal. Naj še mi nekaj povemo o našem Marijinem vrtcu. Otroci imajo veliko veselje, da prejemajo pogosto svete zakramente in tudi pridno ubogajo, kadar jih skupaj pokličemo, da se kaj podučijo. In to se bo zdaj poletni še veliko lažje storilo bolj pogosto. Akoravno je šele od Božiča naš Marijin vrtec, vendar so imeli otroci že trikrat nauk. In to od naših čč. dušnih pastir-

jev, enkrat so ga imeli č. gosp. dekan in voditelj Marijine družbe, dvakrat pa č. g. kaplan. Tudi so otroci pri božjem grobu klečali na straži: dva fanta, ki sta bila v ministrantski obleki, in dve deklici, in so molili ter se menjavali vsako uro. Na Veliko noč pri vstajenju so lepo ovenčani in s svetinjcami na vratu šli lepo v procesiji. Pri drugih sestankih se kaj bere iz »Angeljčka« in »Detoljuba«. Tudi se je že govorilo o družbi treznosti. Vadili so se tudi v petju.

Celje. Zdi se mi, da bi ne bilo prav, ako ne naznanimo cenjenim bravcem »Bogoljuba«, kako veselje je bilo pri nas 25. sušca. Kakor nekdanj pri Jezusovem vstajenju na velikonočno nedeljo, podobno smo tukaj v Celju že na vsežgodaj budili eden drugega, da smo se podali še v temni noči na hribček sv. Jožefa, kjer smo imeli že ob štirih molitveno uro, ob petih pa sv. mašo. Pred zadnjim blagoslovom pa smo vsi enoglasno za č. g. superijorjem molili posvečenje in se tako nanovo darovali naši dobri Materi, Kraljici vseh src. Ob 7. uri in ob 4. uri popoldne pa smo imeli krasne pridige, v katerih so nam opisali, kako koristna je ta bratovščina. Vsem čč. gg. misijonarjem bodi prisrčna zahvala za njihov trud, posebno pa č. g. Zdravliču, ki so vsadili prvo zrno, iz katerega je pa vzrastlo že precej košato drevo, čeravno so imeli od začetka veliko težav in zaprek od raznih strani. Ko so leta 1906. sv. oče Pij X. potrdili to bratovščino, nehala je nasprotovanje in zdaj se bratovščina mirno in naglo širi na vse strani. Torej, dragi bratje in sestre v Kristusu, pridite od blizu in od daleč, da se posvetite tej nebeški Kraljici!

Metlika. Nadvse slovesno smo praznovala praznik sv. Jožefa dekleta Marijine družbe, ker nam je sv. Jožef naš drugi patron. Zato smo zjutraj med sv. mašo skupno prejele velikonočno sv. obhajilo, nato smo imeli slovesni shod, pri katerem smo sprejeli štiri nove kandidatnje in umestili za tri leta zopet predstojništvo, katero želi delovati v čast božjo. Takoj drugi dan prišel je vrtnar, utrgal si cvetlico in presadil v višave. Marija Simčič iz Radovič, komaj 16 let stara, je morala umreti. Družba ji je priredila lep pogreb.

Ribno pri Bledu. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo tu pokopali Ivano Bohinjec, članico Marijine družbe na Bledu, kjer je bila ranjka gospodična uslužbena v prodajalni, v svoji boleznici pa je bivala pri svoji blagi materi vdovi v Bodeščah. Ranjka je bila zelo izobražena, vsled svojega mirnega značaja pri vseh priljubljena, v boleznici čudovito potrpežljiva ter pobožna častilka Matere božje in sv. Rešnjega Telesa, katero je med boleznijo prejela prav pogostokrat. Pogreb je bil veličasten. Izmed mnogo drugega občinstva so se ga v polnem številu udeležile dekleta Marijine družbe iz Ribnega in Bleda z zastavama; darovanih je bilo tudi več krasnih

vencev. V cerkvi je zapel v slovo izboren blejski pevski zbor pod vodstvom č. gosp. blejskega kaplana Frančiška Zabret, ki je ranjko kot voditelj blejske Marijine družbe tudi pokopal. Tem potom naj bo izražena srčna zahvala njemu in pevskeemu zboru. — Isti dan pa je bilo sprejetih 15 novih udov v Marijino družbo iz dobrih krščanskih družin. To je v veliko veselje Materi božji in voditelju.

Iz Tržiča. Bratovščina sv. Uršule v Tržiču, ki šteje sedaj 638 udov, je dobila 7. marca t. l. novo veliko sliko sv. Uršule. Znani umetnik g. M. Bradaška je jako lepo naslikal umirajočo sv. Uršulo, ko jo je zadela puščica. Ob desni in levi jo podpira po en angelj. Krasno je izražen na obrazu svetnice njen smrtni boj. Prav ličen, bogato pozlačen okvir je izdelal podobar g. Štefan Čadež v Dupljah pri Tržiču. Sv. Uršula naj izprosi pri Bogu plačilo vsem tistim, ki so kaj žrtvovali za to sliko, ki bo tvorila lep kras farne cerkve.

Volče (Primorsko). Pri nas se že dalj časa goji pobožnost do presv. Srca Jezusovega, posebno prve petke v mesecu jih pristopi k božji mizi od 150 do 200. — V petek zjutraj je sveta maša, med katero molijo šolski otroci glasno sv. rožnivenec, žalostni del, odrasli pa odgovarjajo. Med povzdigovanjem glasno pozdravijo presvete skrivnosti Telesa in Krvi. Po mašnikovem sv. obhajilu je skupno sv. obhajilo in konča se s posvetitvijo presv. Srcu. — Presveto Srce naj dá rast in stanovitost tej tako mili in v današnjih časih potrebni pobožnosti!

Skupni shod ljubljanskih M. D. se je moral zaradi nepremagljivih težav preložiti. Kedaj bo, se bo že naznanilo.

SPOMINJAJTE SE UMLRIH SOSESTER!

Sigfrida Kavčič, usmiljena sestra, doma od Sv. Ane na Krembergu (Štaj.), umrla 8. marca v Szegszardu na Ogrskem, bivša družabnica.

Ivana Dimnik, 28. marca, D. M. v Polju.

Marijana Toman, 18. februarja v Kamni gorici.

Frančiška Režek, 18. marca v Kamni gorici.

Ana Knez, 26. marca, št. Ferjan pri Gorici.

Jerica Padovan, 30. marca, št. Ferjan pri Gorici.

Barbara Stiplošek, šmarje pri Jelšah.

Ana Zajc, šmarje pri Jelšah.

Marija Malešič, 27. marca v Semiču.

Katarina Kukar, 5. aprila v Semiču.

Zavod sv. Marte v Trstu, ulica S. Francesco št. 15. I, nadstropje, sprejema brezposelna dekleta pod streho in posreduje za službe. Rafaelov odsek Marijine družbe sprejema dekleta na kolodvoru in jih vodi v zavod. Zavod vzdržuje in nadzoruje zveza »Marijin dom«.

SLOVENSKI MISIJONAR

Pisma slovenskih misijonark.

Veseli nas slišati kaj o naših rojakih v tujini, posebno v misijonih. Zato z veseljem priobčujemo sledeča pisma. Prvo je pismo uredniku, drugo pa č. g. dekanu in kanoniku F. Dolinarju v Ribnici; tretje pride prihodnjč.

1.

Kukuš, 2. aprila 1912.

Visokočastiti gospod!

Dovolite, da se zopet enkrat zglasim iz daljne turške zemlje, odkoder se sliši o vsakovrstnih nemirih. No, kljub temu se nam ne godi hudo ter nas na miru pusté. Da si pa želi bolgarski narod boljših časov, se lahko razume. Kolikokrat mi živahno govore otroci, kaj se pripoveduje doma, da jim pride Evropa na pomoč in potem bodo vsi katoliški postali. Velike važnosti bi bilo to, da se vendarle enkrat rešijo turškega bremena. Da, kako tolažilno bi bilo, ko bi se moglo enkrat reči, da je samo en pastir in en hlev. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda bo gotovo veliko pripomoglo k temu. Kakor nekdej ta dva goreča in sveta apostola, katera sta propovedovala sv. vero, tako morajo zopet obnoviti krščanstvo goreči misijonarji v tukajšnjih mestih okoli Soluna. Bog daj, da bi se dobil kak goreč misijonar Slovenec! To bi lahko veliko dobrega napravil. V največji nevednosti bi bili vsi tukajšni prebivavci, ko se ne bi francoski misijonarji (lazaristi) toliko zanje prizadevali. S kakšnim zanimanjem poslušajo božjo besedo! Še celo, kadar pridejo k nam v lekarno po zdravila, če jim sestra razlaga zdaj to ali drugo reč, kar se tiče Boga, kako so hvaležni ter si sami rečejo: Mi smo kakor živali, kaj vemo! Božjo besedo slišijo vsako nedeljo in praznik, toda kar se ni izučilo že od mladega, je le težko v starosti doseči. Koliko dobrega se lahko stori z mladino v šoli; saj pred 27 leti tu niso vedeli, kaj je sv. izpoved. No, z otroci se je že toliko doseglo, da se tudi stari ljudje večidel izpovedujejo. Več razkolniških žen nam je že reklo: H katoliškim duhovnikom rade pridemo opra-

viti sv. izpoved, saj našim tako ne verujemo. Sploh razkolniških mladih duhovnikov tako ni; samo popi, t. j. oženjeni duhovni. Večidel so bili prej kakšni šuštarji. No, hvala Bogu, katoliških mladih duhovnov je 7—8 v Macedoniji, ter so izučeni kakor pri nas, namreč v Zeintenliku v bolgarskem semenišču. Upam, da bo »Bogoljub« še večkrat kaj sporočal od našega misijona v Macedoniji, oziroma iz Zeintenlika.

Končno naj pa še izrazim častitke za velikonočne praznike. Torej prav veselo in srečno Alelujo! Obenem pa si tudi želim, da bi se nas macedonskih sirot še kaj spomnili, saj ste se nas bili parkrat tako dobro usmili. Molim v ta namen, sedaj bom pa še gorečnejše. Bog daj, da mi prinese avstrijska barčica kakšen pirh, ki bi osrečil uboge zapuščene!

Ponižno se priporočam Vaši blagi dobroti in sem z največjim spoštovanjem Vaša vedno Vam hvaležno vdana

S. Olga Ponikvar,
usmiljena sestra.

2.

Maison St. Joseph, Koukouch, 30./III. 1912.

Visokočastiti gospod dekan!

Z veseljem pohitim k peresu, da Vam, visokočastiti gospod, izrazim svojo zahvalo za poslano vsoto denarja 52 K. Kako sem se razveselila! Ker denar je res potreben v tako ubogem kraju.

Ljubi Bog naj Vam, visokočastiti gospod dekan, stotero povrne! Moja č. s. prednica, kateri sem z veseljem izročila denar, se Vam tudi prav lepo zahvaljuje.

Prejmite, visokočastiti gospod dekan, najiskrenejša voščila za velikonočne praznike. Tudi tukaj na Turškem bomo imeli letos velikonoč 7. aprila, pa tu ni tako veselo kakor v Avstriji. Že opolnoči se začne petje v cerkvi in traja do štirih. Ob četrti uri je že procesija, ampak kakšna! Potem sv. maša; navadno smo ob sedmih doma. Ob treh popoldne

gremo zopet v cerkev (pa samo veliko nedeljo, druge nedelje in praznike ni popoldan nobene službe božje). Tu pojejo sv. evangelij, vsak duhovnik ali pop v drugem jeziku: staroslovensko, bolgarsko, grško, turško, francosko in latinsko. Kadar se konča to, gredo potem vsi popje k cerkvenim vratom; en pop dá vsakemu poljubiti podobo Vstajenja Kristusovega, škof ali njegov namestnik dá pa vsakemu eno rdeče jajce.

Letos me je ljubi Bog obiskal ravno o božiču s hudo boleznijo. Ni bilo skoraj več upanja, da bi ozdravela. Pa hvala Bogu, da mi je še zdravje povrnil. Želim še dosti delati v tem lepem trudapolnem misijonu. Velikokrat se s hvaležnostjo na Vas spomnim, ker ste tako navdušili mojega očeta in sestro, da so mi dovolili Avstrijo zapustiti. Za ljubeža Boga sem to storila, zato sem tudi vesela in zadovoljna tukaj. Velika milost je res,

misijonarka biti tukaj, kjer se lahko toliko duš v nebesa pripelje.

Zdaj bi se lahko reklo, da je glavno delo tukaj v Kukušu obdelovanje tobaka, te škodljive rastline. Malo stran pa obdelujejo bombaž, bolj koristen kakor tobak.

Kako bi bila jaz vesela in hvaležna, če bi enkrat dobila od Vas, visokočastiti gospod dekan, par besedic. Pa Vas lepo prosim, da mi ne zamerite, ker se drznem to prositi.

Še eno prošnjo imam do Vas, visokočastiti, namreč, da bi pri priložnosti hoteli dati v »Bogoljub« to drugo pismo, ki ga pridenem. (Pride prihodnjič. Ur.)

Prejmite, visokočastiti gospod dekan, moj najiskrenejši pozdrav ter ostanem v presvetih srcih Jezusa in Marije Vaša hvaležna

Sestra Angela Dejak,
usmiljena sestra Sv. V. P.

Marija in misijoni v vzhodnih deželah.

Iz lepe knjige »Marijino kraljestvo na Jutrovem« smo povzeli naslednje vrstice o tesni zvezi med Marijinim češčenjem in med misijonskim delom za zedinjenje razkolnikov.

Nesrečne vzhodne dežele so zapadle cerkvenemu razkolu in se ločile od rimskokatoliške Cerkve. Marsikatera zvezda verske resnice jim je ugasnila ali vsaj zatemnela, ali zvezda Marija jim še jasno sveti. Bila jim je res »zgodnja danica«, ker je tem jutrovim narodom zgodaj prisijala, v zgodnji mladosti, ko so bili še združeni s pravo Kristusovo Cerkvijo.

Vsa cerkvena zgodovina na Jutrovem je prepletena z Marijinim imenom. Ves vzhod je kakor velik Nazaret, ki v njem neprestano odmeva Gabrielov pozdrav:

»Češčena, milosti polna, Gospod je s teboj!«

Vsako večje mesto na krščanskem vzhodu je posvetilo Mariji, ne samo ene, marveč tudi več cerkvâ; navadno njenemu oznanjenju, darovanju in vnebovzetju; večkrat tudi še Marijinemu spočetju in rojstvu. Vsi ti jutrovi Marijini prazniki so že starodavni in z vzhoda so se kakor petero jasnih zvezd zasvetili tudi na zahodu.

Kdo pa bi preštel vse častivredne praznike Matere božje, ki se obhajajo v posameznih pokrajinah na vzhodu. Reči smemo: Kakor se v naši škofiji vsak dan kje drugje praznuje celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa, tako se obhaja na Jutrovem vsak dan kje

drugje slovesen praznik češčenja Marije Device, oziroma praznik nje čudodelne podobe.

Med temi prazniki bereš s posebno presrčnostjo in iskrenostjo izbrana imena, ki morejo že sama po sebi vzbuditi vdanost in ljubezen do nebeške Kraljice.

»Poglej na nizkost svoje dekle!« Tako se glasi ime neke čudodelne podobe Marijine s posebnim praznikom. V tem imenu pričakuje ljudstvo uslišanja svoje prošnje.

»Ozdravljajoča« je ime drugi podobi in nje prazničnemu spominu. Tudi jutrovcji potrjujejo resnico našega klica: »Zdravje bolnikov«.

»Mati usmiljena« je tretji častni naslov Marijin, ki odgovarja naši »Devici milostljivi« v lavretanskih litanijah.

»Roža skrivnostna« je tudi pognala že mnogo prej na Jutrovem in se tamkaj zove: »Roža sladkodelteča«.

Jutrova »Skoroposlušnica«, ki svoje pomoči nikoli ne odlaša, je sloveča pri nas kakor »Mati vedne pomoči«.

Naša »Tolažnica žalostnih« je na vzhodu »Veselje žalostnim«.

Ruska »Mati bolečin« je ravno tako zastopljena v morje bridkosti kakor naša »Mati sedem žalosti«.

»Cvet nezvenljivi« cvete tudi na naših oltarjih in se imenuje: »Devica verna«.

Marija »Pribežališče grešnikov« je bila tudi dušam na vzhodu, ki so zgrešile svoj cilj in svojo pot, »Najdenje izgubljenih«.

»Devica plameneča«, ki kakor skrivnostni grm vedno gori in ne zgori, je tudi v naši Cerkvi občudovana kakor »Mati čudovita«.

»Mati trojne radosti« pa je za nas nekaj novega. Zanimivo bi bilo vedeti, katere so te trojne radosti Marijine. Radi bi videli, da bi mogli te tri radosti razlagati tako-le:

Prva radost: Cerkev na Jutrovem je spoznala zmoto svojega razkola. Druga radost: Cerkev na vzhodu se je zedinila s Kristusovo Cerkvijo. Tretja radost: Marija blagoslavlja svoje zedinjene otroke. Lepše trojne Marijine radosti ne poznamo, kakor bi bila ta. Jutrovo Marijino kraljestvo v kraljestvu božjem!

Ali ni Jutrovo res kraljestvo Marijino? Še stoji ondi Marijin tron neoskrunjen in neporušen. Ali poleg tega leži potr in porušen prestol onega, ki mu je Marijin in božji Sin dejal: »Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.« Porušen in potr je prestol Petrov. Marija sama je bila še v življenju priča, kako je apostol Peter izvrševal vrhovno oblast. Kako je pred prihodom svetega Duha vstal sredi med apostoli in veleval, naj se izvoli nov apostol namesto Juda Iškariota: »Njegovo predstojništvo naj prevzame drugi.« Prevzel ga je apostol Matija — in veljalo je pred Bogom in pred ljudmi. A sedaj, ko je namesto poglavarja Petra moral drug prevzeti predstojništvo vesoljne Cerkve; sedaj, ko jo vlada papež — pa to ne velja pred vzhodno Cerkvijo, kar velja pred Bogom. To je tisti prepad in razkol, ki loči vshod od zahoda. Carihrad je odpadel od rimske Cerkve in za seboj je potegnil ves vzhod.

Ali vam ni žal tega dobrega in vernega ljudstva na vzhodu, ki biva zunaj prave Kristusove Cerkve?

Božji zakon je tak, da hoče človeka zveličati po človeku. Po molitvah in delih zahodne Cerkve naj se dvigne vzhodna Cerkve. Dvigniti vzhodno Cerkev iz razkola, to je ona velika tehtnica, ki jo Marija s tako usmiljeno ljubeznijo drži v svojih mogočih rokah. Ali utež za to bodimo na tej tehtnici mi in naše delo v apostolstvu sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije.

Ko se je mati slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda poslavljal od svojih dveh sinov, jima je naročala zadnjo iskreno prošnjo:

»Kdor izmed vaju bo preživel svojega brata, ki umre nemara kje na tujem, naj skrbi, da se bratovi ostanki preneso v domovino in polože k večnemu počitku poleg matere.«

Besede ljubeče matere naših dveh apostolov sv. Cirila in Metoda imajo za nas v duhovnem oziru lep pomen. Želja naše skupne Matere Marije z ozirom na oba sinova, vzhod in zahod, je gotovo ta: Naj bi oni, ki je ostal v življenju polne resnice, pripeljal nazaj v domovino onega, ki je kakor mrtev, ker je odpadel od Kristusove Cerkve. Naš katoliški zahod je oni sin, ki živi; a razkolni vzhod je oni, ki je umrl. Molimo in delajmo, da vrnemo vsaj nekatere naši materi sveti Cerkvi. Takrat bodo veljale v popolnem obsegu besede, ki so zapisane med vratmi najstarejše ruske cerkve:

»V tebe, Marija, smo zaupali, naj ne bomo osramočeni, naj bomo rešeni po tebi iz vseh nevarnosti, zakaj ti si blagor krščanskega ljudstva.«

Po Marijinem kraljestvu v kraljestvo Kristusovo na zemlji!

Veselo in žalostno o bosenskem odseku.

Zima je žalostni čas. Sneg pokriva vso naravo, kakor blede smrt začinja s svojim plaščem mrliče, grobove. Zato pa se veseli sleherni ljube pomladi. Prva cvetka, prve tičice, mlada ozelenela tratica, vse, vse, kar je vzbudil dih pomladi, nam je dragoceno, milo.

Zima je bila dozdej v naši posestrimi Bosni, mraz turškega robstva je zamoril malone vse cvetke katoliškega življa tako, da je bilo krščansko življenje kakor docela zamorjeno. In ko je skopnel sneg in se je jela bližati pomlad, so se le plaho prikazale cvetke krščanskega življenja zopet. Ljubezen Slovencev za nesrečne bosenske brate je bila kakor mehka sapica, ki je vzbudila cvetke

veselja, radosti, upa. Veselje in radost je pa tudi vzknila v srcih vseh, ki delujejo za Bosno, predvsem v članih in članicah bosenskega odseka. Že večkrat me je navdajala misel: enkrat bo treba ljubim prijateljem krog »Bogoljuba« povedati to in ono, kar doživimo v bosenskem odseku. Evo Vam danes, mili prijatelji bosenskega misijona, nekaj takih poročil.

Prvi članek o bosenskem misijonu nam je bil v posebno srečo. Prinesel nam je veliki dar blažega pokojnega biseromašnika † preč. g. B. Bartola z izrečno željo, naj se ta članek ponatisne in bolj razširi med našim ljudstvom. S tem darom je bil storjen že velik korak; bil je povod, da se je zasnoval poseben odsek za

Bosno, da se je moglo izdati prvo letno poročilce. Preč. gospod je zatisnil svoje oči in ž njim smo izgubili največjega dobrotnika našega odseka. Da bi nam božja dobrotla kmalu poslala naslednika, to je predvsem naša želja!

Poročilo o trpljenju č. Don Bakule v Hercegovini je prineslo pismo neke dobre Marijine hčere s to-le vsebino: »Bila sem na smrt bolna, zdravnik mi ni dal več nobenega upanja. Obrnila sem se k Mariji in storila sklep, če ozdravim, posvetim vse nadaljno življenje edinole Bogu. Ozdravela sem in te dni čitam, kako se godi ubogim misijonarjem v Bosni in Hercegovini. Nekaj denarja imam prihranjenega in sklep moj je storjen. Prosim posredujte, da grem doli v Hercegovino in pridem k tistemu gospodu D. Bakulu za gospodinjo, da jim vsaj kruh spečem in kaj pri-

dneva, ko grem ves zmučen in nespočit na delo. Mrzlica se me je lotila, ne vem, kaj bo z menoj, dolgo ne zmorem več.« — Molimo zanj, dragi prijatelji!

In zdaj mi pride še kdo in reče: »Ni vse tako hudo, kakor pripovedujete.« — Da tudi to smo že doživeli, da so vstali nasprotniki bosenskega odseka. Prvi je dejal: »Ni vse tako hudo,« drugi pravi: »Tudi pri nas so revni otročiči in revni novomašniki, dajmo skrbeti za te, kaj se bomo brigali za daljno Bosno?« — To so bili dnevi mraza in slane v delovanju za Bosno; bolelo nas je, a poguma nismo zgubili. Zaupali smo na pomoč in varstvo Srca Jezusovega, kateremu je posvečena mila posestrima Bosna; zanašali pa smo se tudi na naše dobre prijatelje širom domovine. In ko so vstala nasprotstva, smo

Katoliška cerkev v Ak-Bunarju na Bolgarskem.

mernega skuham in postrežem, kakor so nekaj postregle pobožne žene Jezusu in apostolom.« — Kako lepo in ljubeznivo se glase take besede! A ta načrt je bil neizvedljiv. Dobri gospod Don Bakula ima tako stanovanje, da more sploh le za silo sprejeti hlapca, izključena je v takih razmerah gospodinja.

Le poslušajte, kaj smo zvedeli o tem misijonarju, ko je bil oče Puntigam pri nas.

»Ker predolgo ni bilo poročila o mojem mladem misijonarju, ga vprašam, kako je ž njim in odgovor je bil prav žalosten. — »Teško Vam pišem, dobri oče, bolan sem. Vsled mokrote in vetra, ki imata dan in noč prost vstop v moje stanovanje, se me je lotil protin, da le težko gibljem ude. Kadar je ponoči dež, prebijem vse ure sedeč na postelji pod odprtim dežnikom in težko čakam

bili tem hvaležnejši vsem dobrotnikom, zlasti Marijinim družabnikom in njihovim preč. vodnikom, ki so s toliko ljubeznijo vztrajali v naklonjenosti za Bosno.

Glejte, kako nam piše vrla hčerka Marijina od nekod na Kranjskem: »O, vi ne veste, kako neizrečeno sem bila vesela, da bom mogla tudi jaz kaj storiti za bosenskega novomašnika in z veseljem Vam obljubljam, narediti to malo, za kar me prosite, in ako bi še kaj potrebovali, da bi bila jaz zmožna, Vam rada storim.« — In iz Trsta so pisale Marijine hčerke ter navedle celo vrsto predmetov, ki jih hočejo z velikim veseljem oskrbeti za novomašnika; tudi Štajerke nočejo zaostati. Dobra hčerka Marijina nam je poslala kar večjo vsoto, da kupimo zanj lahko posteljo in nekaj oprave zraven. Tudi čč. gg. bogoslovci niso nič ljubosumni na bosen-

ske novomašnike. Ko smo razpošiljali razglednice bosenskega misijona, so bili slovenski bogoslovci med prvimi, ki so nam poslali denar za razglednice, dočim so nam nekateri drugi ljudje (sicer jih je bilo le malo), vrnili razglednice, češ, ne moremo jih razpečati, preveč jih je, preslabe so itd.

Kdo ima prav, tisti, ki dela za bosenski misijon ali tisti, ki nasprotuje? — Oj, nikar nasprotovati! Če ne moreš sodelovati, eno gotovo moreš in tega te prosim. Moli za Bosno, moli pa tudi za bosenski odsek, da ga Bog blagoslovi, da Bog dá potrebnega poguma in moči vsem sodelovavcem in sodelovavkam, da ne omagajo in vztrajajo vkljub nasprotnostvom, ki jih ima tudi to, kakor vsako bogoljubno delo.

Pretekle dni smo dobili dve pismi iz Bosne, ki sta živa priča, kako resnično je vse, kar nam je poročal naš dobri oče Puntigam. Ena izmed članic kongregacije gospodičen se je poročila doli v Bosno. Prvega marca tega leta nam je poslala to-le pismo. »V veliki stiski smo. Ne vemo si pomagati, zato Vas prosim, da nam Vi pomagate. Vem, da zbirate denarne zneske za Bosno in zato upamo, da tudi mi zapuščeni Čajničani kaj dobimo. Ako nam pa ne morete potrebne svote takoj poslati, Vas prosim v imenu vseh tukajšnjih katoličanov, kojih nas je 60 (vojaki niso všteti), da nam vsaj en del pošljete ali nam svetujete, kam naj se obrnemo, kje bi dobili pomoči. Pred štirimi leti smo tu zidali malo cerkvico. Denarja smo nekaj priberali, a ostalo nam je še dolga okoli 1600 K. Naši upniki, Srbi pravoslavne vere, so nekaj časa mirno čakali. Ko le niso dobili, kar jim dolgujemo, so počeli godrnjati in zdaj nam hočejo cerkvico na licitaciji ali dražbi prodati. — Le Srb jo bo kupil, eden se že zanima, ker hoče iz cerkvice narediti kavarno za Turke in Srbe. — Kaj takega se more zgoditi le tu, kjer živimo daleč od naših bratov in sester. Zaboleti mora pa vsako katoliško srce, ako čuje kaj tako žalostnega. Kje naj potrkamo? Prosim, svetujte nam! Naš g. župnik biva 20 km odtod, le malokdaj pride k nam; ko cerkvice več ne bo, tudi duhovnika več ne bo k nam.« — Pismo še je dolgo polno žalosti in prošnji za pomoč. — Ali bomo mogli kaj pomagati? — Med tiskanjem tega poročila je došla vesela novica, da je vojaško ministrstvo poravnalo dolg ter tako rešilo cerkvico oskrumbe. Cerkvica bo služila tudi za vojaško službo božjo.

Drugo pismo nam je poslal naš lanski novomašnik č. g. Stjepan Prgomet. Poroča nam, da se mu godi sorazmerno dobro, ker nadomestu je župnika, ki je poklican v bosenski

ski sabor za poslanca. Priložil nam je pa pismo svojega tovariša, ki je tako zanimivo, da ga morajo čitati tudi naši prijatelji bosenskega misijona.

Brunica Velika pri Bosenskem Brodu, 21. februarja 1912.

Dragi brat Stjepan! Z veliko radostjo sem čital Tvoje poročilo; imel sem vsaj malo veselja. Meni je vse drugače. Ko sem došel na svojo farico, sem našel vse v takem stanu, da nisem vedel, kje se me drži glava. Pravi turški nered v vsem. Brat me je pripeljal z vozom na novo farico. Pot je bila slaba do Brunice, a razveselil me je pogled na mojo farno cerkvico. Mala je sicer, a iz daljine je bila videti kakor golob, ki gleda v svet. Vse drugačna je bila slika, ko vstopim. Gole stene, prazen zid, le na sprednjem visi obešena slika Male Gospe. To ti je vse: Enega manjka, namreč nadpisa, da ima cerkvica 8000 kron dolga in to vse na menjice. — Ko zapustim cerkvico, vprašam svoje župljane: »Kje imate župnišče?« Mrak se je delal in hotel sem k počitku. »Gospodine, če Bog dá, bomo že še kdaj imeli župnišče; tam je koliba za Vas.« Pogledam, vzdihnem, obmolknem. To ti je dragi sobrat kočica, kakor jih imajo Eskimovci ob severnem ledenem morju, samo s to razliko, da je pri Eskimu vsaka utica pobeljena s snegom, a moja je vsa črna od dima zunaj in znotraj. Vstopim, kaj vidim? Na sredi sobe dve omari pokojnega župnika, obe zapečateni zavoljo dolgov, zraven njih miza s tremi stoli in to ti je vse zraven peči, ki je puhala dim na vse strani v nas, kakor hitro sem dal zakuriti.

Moj brat in jaz sva tolažila drug drugega; saj soba je dolga in široka 4 metre, 2 metra pa visoka; s časom bo že. Odpremo druga vrata v čumnato. Tam je v kotu kup natrganega koruznega ličja za posteljo, poleg pa divan ali zofa iz lesa in slame. — Hitro povečerjava — vsak popije 2 jajci, potem leževa utrujena k počitku. A ne brat, ne jaz nisva mogla spati; zeblo naju je od sile, dim pa je dušil od peči, da je bila groza. Vso noč nisva spala. — Drugo jutro sva šele videla, kako je vse umazano. Brat me je zapustil in jaz sem si poiskal v kmečki baraki drugo stanovanje, da bom vsaj mogel prebiti. — Potrpeti hočem, dokler mi Bog in dobri prijatelji ne pomagajo. Svetuj mi, dragi tovariš, kam naj se obrnem. Moji župljani so dobri; le krog 100 hiš ima moja fara, včasih po 2 uri oddaljene druga od druge. A revni so. Od njih ne morem zahtevati, da prodado koze in ovce, ter tako najpotrebnejše dado od hiše, ker drugega nimajo; jaz bi rad postavil skromno

župnišče s šolo, da bom učil mladino katekizma, pisanja, računstva itd., pa kdaj bo to? Toda upati hočem. Bog mi mora poslati pomoči, pomagaj mi dragi brate najti potrebnih prijateljev, da spremenim to puščino v božji vrt!

Tvoj tovariš

Franjo Momčinovič,
župnik.

To pismo prosim, da ga prečitajo zlasti preč. gospodje duhovniki, da bi po mogočnosti prihiteli na pomoč mlademu junaškemu mučeniku. Kdor bi hotel, se lahko sam še natančneje informira, zato je tudi naveden popolni naslov.

Človek bi obupal spricho tolike revščine in to na toliko straneh; že nam je bridko pri srcu, ko to čitamo. — Kaj šele onemu, ki je poslal pismo!

Molimo za vse, katerim bi radi pomagali, a sami ne moremo, da bo Bog nagnil srca dobrotnikov, ki bodo prihiteli na pomoč revnim bratom v Bosni!

K sklepu povabi bosenski odsek vse prijatelje bosenskega misijona na razstavo novomašnikove oprave, ki bo dne 14., 15. in 16. junija v knjižnici poleg kapelice sv. Jožefa pri čč. oo. jezuitih v Ljubljani, Elizabetna cesta 9. Kdor hoče kaj prispevati k opravi, naj blagohotno pošlje svoj dar tja in naj pripiše opombo: »za bosenskega novomašnika Ivana Ribičiča«. Vsem dobrotnikom že naprej tisočerni »Bog plati!«

M.

Marijino kraljestvo na Jutrovem. Spisal Silvin Sardenko. Cena 50 vin., krasno vezano 1 K 40 vin. — Knjiga obsega dve krasni pesmi in 12 lepih beril o češčanju Matere božje v vzhodnih deželah, pri Slovanih in Grkih. Vsa knjiga je pisana krasno, preprosto in poljudno, prepletana z lepimi zgodbami in nauki; vsak jo bode lahko razumel in bral z velikim veseljem. Knjiga je primerna za darilo ob raznih priložnostih. Izmed občinstva nam prihajajo obilne pohvale o tej knjižici, ki je razveselila in ganila preproste in učene. Priporočamo jo posebno za mesec majnik. Ves dobiček je namenjen za misijone. S kupovanjem in razširjanjem te knjižice podpirate najpotrebnejše misijone.

Novo vabilo za v Ameriko...

Ko smo to številko našega lista že dokončavali, so prinesli časniki poročilo o grozni nesreči na morju. **Največja ladja na svetu, »Titanic«, se je na potu iz Evrope v Ameriko potopila. Ž njo vred je vtonilo okoli 2000 ljudi in za več sto milijonov kron v denarju in v blagu.**

Če ni bil vmes prst božji?...

Vzrok nesreče je bil ta, ker se je ladja v silnem diru zaletela v plavajočo ledeno goro. Vsa silna velikost in moč ladje, pa tudi vsi zakladi, vsi milijoni in milijonarji, ki so bili na nji, niso mogli preprečiti grozne nesreče.

Mi smo pa le radovedni, če bodo naši ljudje še vedno tako lahkomišelnost letali v Ameriko. Skoro gotovo! Saj se iz Amerike vedno poroča o samih nesrečah; pa je vendar pohlep po denarju, po mesu in po prostosti tolik, da ljudi ne more nobena stvar odvrniti, da bi ne drli v svojo nesrečo. Taka-le novica o razbiti največji ladji in dva tisoč potopljenih je pa posebno močno vabilo za v Ameriko — deželo nesreč!...

LISTNICA UREDNISTVA.

Današnja številka se dopošlje še vsem, ki še niso plačali. Prihodnja ne več. Prosimo torej, pošljite naročnino ta mesec, da se Vam list ne ustavi. — Zaradi premalih črk se med letom ne dá pomagati; če bo mogoče, ob novem letu. — M. D. n a V. Teža, da bi bile starejše družbenice iz družbe izbrisane, se ni treba bati. Na to se ni mislilo. To se ne bo nikoli zgodilo, o tem ste lahko prepričani in zato mirni. — M a r i b o r. O petju po cerkvah bomo v kratkem zopet enkrat spregovorili. — G. A. P. v F. Seveda se smejo rabiti isti obredi za mladeniče kakor za dekleta. Novi molitvenik »Družbenik Marijin« bo naznanjen v prihodnji številki »Bogoljuba«, da je izšel. — Če kje učitelji in šolski sveti delajo težave zaradi Mar. vrtcev ali družb, o čemer se sliši posebno s Primorskega, obrnite se na škofijski ordinariat, bo vedel braniti pravice Cerkve. R a j h e n b u r g. Ker imate toliko število družbenic, zato je tem manj škoda, ako se vseh manj vrednih otresete. — D r e ž n i c a. Pridni stel Vendar eno veselo poročilo z Goriškega v tem oziru! — Več spisov in pesmi je zopet prišlo, ki so po obliki ali v vsebini kaj pomanjkljivi, da se ne dado porabiti.

20. Ponedeljek. Sv. Bernardin. Popolni odpustek tretjerednikom kakor včeraj.

24. Petek. Marija Pomočnica kristjanov. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Sobota. Sv. Magdalena Paciska. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Binkošti. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; c) tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sveti rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

30. Četrtek. Sv. Ferdinand. Tretjerednikom popolni odpustek.

31. Petek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom bratovščine popolni odpustek, danes ali v osmini.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Matere božje, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek. 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in sv. obhajilu in moli v namen sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 3. maja in prva izmed nedelj je 5. maja. 3. Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju se začne v nedeljo, dne 12. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament svete pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti.

Darovi:

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vicah): Svetnik A. Šinkovec, mestni župnik v Škofji Loki, 87 K; iz Cerkelj, Gor., 15 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. aprila čč. gg.: Val. Zupančič, katehet uršulinskih šol v Ljubljani, 90 K; Janko Barle, mestni župnik šentjakobski v Ljubljani, 450 K; svetnik A. Šinkovec, mestni župnik v Škofji Loki, 90 K; Pavel Zajc, katehet uršulinskih šol v Škofji Loki, 76 K; Mihael Barbo, župnik v Smedniku, 65 K; Fran Žitnik, kaplan v Mokronogu, 10 K 46 vin.; Engelbert Rakovec, mestni kaplan v Kranju, 16 kron; Martin Poljak, župnik v Ajdovcu, 6 K 60 vin.; Ant. Pfajfar, župnik v Dražgošah, 7 K; župni urad Cerklje, Gor., 20 K.

Za bolgarski misijon: Kanonik Kajdiž 10 K, Neimenovan 5 K, Jos. Gselman 10 K, Mina Šubic 5 K, M. Eržen 2 K, Ana Vidmar 10 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: M. Gričar (Dunaj) 20 K; Marijina družba v Dramljah iz neke zapuščine 20 K; župnik Gregor Potokar (Bočna) 20 K; neimenovan s štajerskega 20 K; J. Prpar

20 K; Marija Kramar 20 K; Helena Kramar 20 K; Antonija Hrovatin 20 K; Roza Divjak 8 K.

Za Bosno: Neimenovan 5 K; Neimenovan 5 K; Ana Vidmar 10 K.

Za cerkev sv. Jožefa: Iz Sv. Petra v Savinjski dolini 305 K; iz Naklega 467 K; msgr. Hiptmair, Linc, 20 K; vlč. g. Teran 40 K; Marija Marinko 100 K; Jožefa Kocjan in Marija Kaplan po 10 K; iz Celja po-mil. g. opatu 80 K; vlč. gg. Kralj in Zbašnik po 5 K; več neimenovanih skupaj 46 K; Neimenovan 5 K; iz Gorenjevasi 20 K.

Za najpotrebnejše misijone od Mohorjanov v Kranju 10 K, Neža Bartol 76 K, kaplanija Postojna 40 K, Antonija Hrovatin 20 K.

Za varuhe božjega groba: Župnija Črni vrh nad Idrijo 15 K.

Za odkup kitajskih otrok: M. Gričar, Dunaj, 50 kron.

Za novomašnika v Bosni: Dekliška Marijina družba v Semiču 43 K.

Amerikancem in drugim.

O rodni brat, o sestra rodna mila,
kaj vendar žene tebe v kraje tuje?
Mar srce ti o lepši sreči snuje,
ki bo tujina ti jo naklonila?

V bridkosti, glej, je mati roke vila,
za tabo skrbni oče tvoj žaluje;
ljubeče oče, mati se vprašuje:
Kedaj in kakšna bosta se vrnila?

Ne bo tujina tebi sreče dala,
ker hrani jo za svoje hčere, sine;
za té ostane trda kakor skala.

Lahko najdražji ti zaklad izvine,
ki duša ga je skrbno negovala:
i vero i ljubav do domovine.

F.

Povej mi, ptička, kaj boš pela.

Povej mi ptička, kaj boš pela
sedaj, ko rožni maj cvete,
ko pesmi glas povsod odmeva,
ko krije cvetje dol, gore.

Li morda o pomladi zali,
ki ustvarila je v logih raj?
Li morda o mladostni sreči?
Povej, povej mi, ptička kaj!

»Na veji drobni bom sedela
in pela diven, krasen spev,
da krog po logih, bujnih šumah
glasil se njega bo odmev.

A nočem peti o pomladi
in ne o sreči mladih let;
žgolela bom le v čast Marije,
Njej pela pesmi broj neštet.»

ilirski.

Svarilo.

Le pazi se, deklica, pazi,
Marijina hčerka si ti,
za teboj se mnogo jih plazi,
ki vpirajo vate oči!

Ne gleda za mladimi fanti,
ne slušaj njihovih besed,
odkrita bo eden govoril,
lagalo se bo jih devet!

Res, deklica, bilo bi škoda
teh tvojih blestečih oces,
in žalostno zrla bi nate
Marija iz svetih nebes.

Ogibaj pregrešnih se misli:
iz misli rode se želje,
želje porode pa dejanja,
ki mlado srce zastrupe.

Gospodova dekla ostani
in slabe se družbe varuj,
k Gospodovi mizi zahajaj,
a fantom nikar ne veruj!

Fr. Pavšič.

SUKNA

in modno blago za gospode in
gospo prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN

v Humpcu na Češkem.

Zelo zmerne cene.
Vzorci na zahtevo franco.
Na željo hočem dati takoj
izgotoviti gosposke obleke.

CEFIRI

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodine,
ki uporabljajo kot pridatek za kavo
v svojem gospodinjstvu

„pravega Francka: s kavnim mlinčkom
iz zagrebške tovarne. — Kakovost „pra-
vega Francka:“ se je mnoga desetletja
kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost
kot najkrepkejša izkazala.

1585

Priložnostni nakup!

Za vsako gospodinjstvo in za vsako perilo izborno
porabno:

1 kos 23 m **Wernerjevega platna**, zelo fina
kakovost, 3 kosi **rjuh** prva kakovost, velikost
140×200 cm, vse skupaj le za 25 K. — Franko po
povzetju na vsako postajo.

Jan Werner, Dobruška 560 Češko,
tkalnica za platno in bombaževino.

Nova pomladna in poletna zbirka vzorcev zastoj
in franko. 679

MOJA STARA

izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiiti le **Stecken-
pferd lilijino mle: no mlo** Bergmanna & Co. Tešin ob Labi.
Komad po 80 vin, se dobiva povsod. 448 10-1

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učin-
kujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti franko proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice
za K 7- in 10 steklenic K 20- 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik,
Lekarna Praga 203-III.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

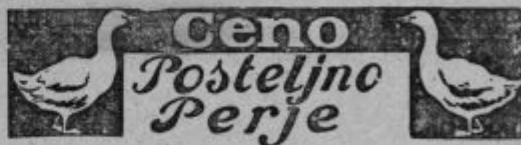
priporočata svojo največjo zalogo

zgotovljenih oblek za go-

spode, dečke in otroke in

novosti v konfekciji za

163 (12) :: :: dame. :: ::

1 kg sivega skübljenega K 2-40, boljsega K 2-40, pol belega
prima K 2-80, belega K 4-40, tnega mehkega puha K 5, prvo-
vrstnega K 7-8- in 9 60. Sivoga puha 6-7-8, belega
finega K 10-12, prsnega puha K 12-14, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpeznega, ruščega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnica, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim posteljnim
perjem K 16-18, s polpuhom K 20-22, s puh perjem K 24-26. Po-
samezne pernice K 10-12, 14-16, 18-20. Posamezne vzglav-
nice K 3-4, 5-6, 7-8. Pernice 200×140 cm velike K 13-15, 17-
19, 21-23. Vzglavnice 90×70 cm velike K 4-5, 6-7, 8-9.
Spod. pernice iz najboljšega gradja za postelje 180×116 cm
velike K 13-15, razpošilja proti povzetju ssi naprej
vplačilu **Maks Berger Dešenca št. 413 a Češki les.** —
Nikak riziko, ker se zamerjava dovoli ali denar vrne. Bogati
ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj 2118

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

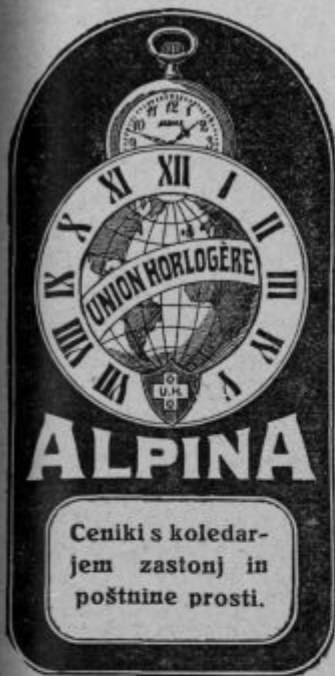
ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovnoznano najfinejše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

Contrheuman

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " K 5.—

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III.

3130 (10)

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazito**. Cena lončku z jamstvenim pismom 1 krono. 893 3

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Ceno svetlo posteljno perje

5 kg K 9.60, boljše 12.—, belo K 18.—, snežnobelo K 30.—, 36.—, najfinejše K 42.—, 48.— daje polne in najlažje postelje, torej velike pernice z dvema blazinicama od K 16.— naprej. Samo pri 1009

D. Schnurmacher, Taus 336 Češko.

Vzorci in cenik tudi za narejene postelje zastonj. Pošilja poštne in carine prosto po povzetju.

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

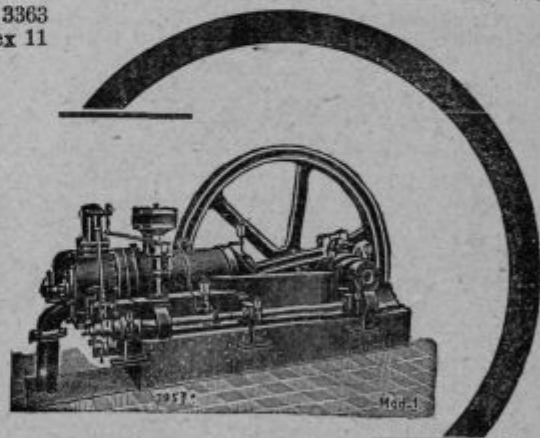
Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

3363
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16.
Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“-motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 106.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt št. 568.

Varšvena znamka „Gorenjka“.

Priznано najboljši vrsti belega platna za perilo sta:

„Planinsko platno“ po 40 vin.

„Gorenjsko platno“ po 52 vin.

Pri večjem naročilu popust.

Glavna zaloga v Ljubljani:

„Pri Gorenjki“, Pogačarjev trg 3.

Zahtevajte povsodi

3327 ex 11

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbe za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo rihodnjost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustapavljajo se „Gospodinjске šole“ in snujejo gospodinjски tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v solo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinjске šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinjске šole, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obsirnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinjски šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.